De la autoarea seriei-bestseller CRIMA PERFECTĂ,
vândută în milioane de exemplare în întreaga lume!

Crima de la conacul Remy

HOLLY JACKSON

TRADUCERE DE SIMONA ȘTEFANA STOICA

LEDA EDGE

H O L L Y JACKSON

CRIMA DE LA CONACUL REMY

Traducere din limba engleză de

SIMONA ŞTEFANA STOICA

EDITURA LEDA EDGE

2022

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

Dragă Celia Bourne, (alias Pip Fitz-Amobi)

Am plăcerea de a te invita să iei cina cu mine, pentru a-mi sărbători cea de-a 74-a aniversare. Întreaga familie va fi prezentă în weekend și mă aștept să fii și tu aici! Va fi o noapte memorabilă!

Unde: la conacul Remy de pe Joy, insula mea privată de pe coasta de vest a Scoției. Amintește-ți că barca părăsește peninsula doar o dată pe zi, la ora 12.00 fix, iar călătoria durează două ore! (Dar, de fapt, doar acasă la Connor.)

Când: în acest weeked (sâmbăta viitoare, la 19.30)

Cu stimă,

Reginald Remy

(dar, de fapt, este de la mine, Connor)

Te rog să deschizi această invitație pentru informații suplimentare!

HOLLY JACKSON
KILL JOY
Copyright © 2021

Originally published in English by Farshore, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd, The News Building, 1 London Bridge St, London, SE1 9GF under the title Kill Joy.

Translation © 2022 by Simona Ştefana Stoica, Corint Books SRL, Romania. Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

The author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin Leda Edge, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-9740-16-3
ISBN EPUB 978-606-9740-65-1

Redactare: Alina Bâltâc, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Dan Crăciun

Dedicată lui Mary Celia Collis
1925 - 2020

Capitolul 1

O pată roşie, întinsă de-a lungul degetului mare, îi contura adânciturile şi spiralele pielii. Pip a studiat-o de parcă ar fi fost un labirint. Putea fi sânge, dacă mijea ochii. Nu era, dar, dacă voia, nimic nu o împiedica să-şi înşele vederea. Era Ruby Woo, rujul roşu cu care mama ei insistase să-şi dea pentru a-şi „completa lookul emblematic al anilor 1920". Din moment ce uita constant că se rujase, îşi tot atingea din greşeală gura şi, iată, o altă pată acolo, pe degetul mic. Pete de sânge peste tot, ieşind în evidență pe pielea ei deschisă la culoare.

Au oprit în fața casei familiei Reynolds. Pip avusese mereu impresia că arată ca o față, ferestrele privind-o acuzator de sus.

— Am ajuns, buclucaşo! a anunţat-o inutil tata, aflat pe locul şoferului.

S-a întors spre ea, cu un zâmbet larg pe chip, care îi încreţea pielea neagră şi atrăgea atenţia asupra bărbii cu şuviţe cenuşii pe care o „testa pentru vară”, spre disperarea mamei lui Pip.

— Distracţie plăcută! Sunt convins că va fi o noapte de-a dreptul *mortală*!

Pip a oftat adânc. De cât timp plănuise să spună asta? Zach, aflat lângă ea, pe banchetă, a râs politicos. Era vecinul ei; familia Chen locuia la patru uşi mai încolo de familia Amobi, aşa că îi vedeai mereu unul în maşina celuilalt, colegi de banchetă sau de drum când trebuiau să ajungă în acelaşi loc sau plecau împreună. Pip avea propriul automobil de când împlinise 17 ani, dar era la service în weekendul acesta. Aproape ca şi cum tatăl ei plănuise totul, astfel încât să fie nevoiţi să sufere din cauza glumelor lui îngrozitoare inspirate de lumea crimelor.

— Mai ai şi alte replici? l-a întrebat Pip.

Şi-a înfăşurat şalul cu pene negre în jurul braţelor, făcându-le să pară şi mai albe, apoi a deschis portiera şi s-a oprit scurt ca să-şi dea ochii peste cap.

— Oh, dacă privirile ar putea ucide! a spus tatăl ei un pic prea teatral.

Întotdeauna mai era o glumă!

— Bine, pa, tată! a zis ea, coborând din maşină, iar Zach i-a urmat exemplul şi i-a mulţumit domnului Amobi pentru că îl adusese şi pe el.

— Distracţie plăcută! a strigat tatăl ei. Amândoi arătaţi criminal!

Şi încă una! Deşi replicile o enervaseră puţin, Pip nu s-a putut abţine să nu râdă la ultima.

— Oh, Pip, să nu uit! a adăugat tatăl ei pe un ton mai serios. Tatăl Carei o să te aducă acasă. Dacă ajungi înainte

ca mama ta şi cu mine să ne întoarcem de la cinema, îi dai tu drumul câinelui ca să facă pipi?

— Da, da! a răspuns Pip.

Apoi i-a făcut semn cu mâna tatălui ei să plece şi s-a îndreptat spre uşa din faţă alături de Zach, care arăta puţin ridicol: purta un blazer roşu cu dungi bleumarin, pantaloni de un alb strălucitor, un papion negru şi o pălărie de paie cu boruri înguste ce îi acoperea părul brunet, drept. Şi un mic ecuson pe care scria *Ralph Remy*.

— Eşti gata, Ralph? l-a întrebat ea, apăsând o dată pe sonerie.

Şi apoi încă o dată. Era nerăbdătoare să se termine mai repede totul. Într-adevăr, nu-şi mai văzuse toţi prietenii adunaţi laolaltă de câteva săptămâni şi poate că jocul se putea dovedi *distractiv*, dar avea treburi mai presante de rezolvat acasă. Până la urmă, distracţia era doar o pierdere de timp. Însă putea să se prefacă destul de bine, iar prefăcătoria se deosebea de minciună.

— După tine, Celia Bourne! i-a spus Zach, zâmbind.

Pip şi-a dat seama că e entuziasmat. Poate că trebuia să fie puţin mai convingătoare şi să afişeze un zâmbet larg, forţat.

Connor a fost cel care le-a deschis uşa, doar că nu prea mai semăna cu Connor Reynolds. Îşi pusese un fel de ceară colorantă în părul de regulă blond-închis, care acum era cenuşiu şi lins pe spate, iar în jurul ochilor îi apăruseră câteva linii maro şi uşor şerpuite, făcute cu vopsea de faţă, o încercare nereuşită de a-şi desena riduri. Purta un sacou negru – probabil împrumutat de la tatăl lui – şi o vestă albă, cu un papion asortat şi cu un şervet împăturit peste braţ.

— Bună seara!

Connor a făcut o plecăciune până la pământ, câteva suviţe cenuşii desprinzându-se şi fluturând odată cu mişcările lui.

— Bine ați revenit la conacul Remy! Eu sunt majordomul, Humphrey Todd, a spus el, punând accent pe „hump”[1].

Imediat s-a auzit un țipăt când Lauren a apărut pe hol, în spatele lui Connor, îmbrăcată într-o rochie roşie cu paiete şi franjuri care abia îi atingeau genunchii. O pălărie în formă de clopot îi ascundea în mare parte părul roşcat, iar în jurul gâtului purta un şirag de perle ce se lovea constant de ecusonul cu *Lizzie Remy*.

— E soțul meu? a întrebat Lauren, la rândul ei entuziasmată, sărind înainte şi târându-l pe bietul Zach în casă, după ea.

— Văd că toată lumea este deja mult prea entuziasmată, a spus Pip, urmându-l pe Connor până în capătul holului.

— Ah, păi, ce bine că ai sosit tu să ne strici cheful! a tachinat-o el.

Zâmbetul lui Pip a devenit şi mai larg când s-a prefăcut şi mai tare.

— Părinții tăi sunt acasă? l-a întrebat ea.

— Nu, sunt plecați în weekend. Şi Jamie e plecat prin oraş. Avem întreaga casă la dispoziție.

Jamie, fratele lui Connor, era cu şase ani mai mare decât ei, dar locuia acasă de când renunțase la facultate. Pip şi-a amintit de atmosfera de atunci, de tensiunea aproape insuportabil de apăsătoare din locuința familiei Reynolds şi cum învățaseră cu toții să trateze subiectul ca pe o potențială bombă cu ceas. Acum acesta se număra printre temele care nu erau aduse niciodată în discuție.

Au ajuns în bucătăria unde Lauren îl târâse pe Zach şi îi dădea ceva de băut. Cara şi Ant erau şi ei acolo, cu pahare de vin roşu identice. O îmbunătățire față de cine ştie ce

[1] În traducere liberă, din limba engleză, „cocoaşă” (n. tr.).

amestec dubios preparau ei de obicei din sticlele şterpelite din dulapurile cu băuturi lăsate nesupravegheate.

— Salutare, madam Pip! a spus Cara, cea mai bună prietenă a lui Pip, cu un accent cockney[2] groaznic, furişându-se spre ea ca să se joace cu şalul de pene şi să i-l arunce cu neîndemânare pe spatele rochiei ţipătoare, de un verde-smarald.

Lui Pip îi era dor de salopetele ei.

— Cât de elegant!

— E de la Poundland[3], a răspuns Pip, studiind costumul Carei.

Aceasta purta o rochie neagră demodată, cu un şorţ lung şi alb de bucătar, iar o bandană gri îi acoperea părul blond-închis. Şi ea optase pentru un look cu riduri desenate cu vopsea de faţă, însă rezultatul final era puţin mai subtil şi mai de efect decât în cazul lui Connor.

— Câţi ani ar trebui să aibă personajul tău? a întrebat-o Pip.

— Oh, e antică! i-a răspuns Cara. 56.

— Arăţi de 86.

Ant a pufnit, iar Pip s-a întors în cele din urmă spre el. Posibil să fi fost cel mai excentric dintre ei, îmbrăcat într-un costum cu dungi mult prea larg pentru silueta lui firavă, cu o cravată albă, lucioasă, un melon[4] negru şi o uriaşă mustaţă falsă, lipită de buza superioară, pe post de accesorii.

---

[2] Mod de vorbire al clasei muncitoare londoneze (n. tr.).

[3] Lanţ britanic de magazine în care majoritatea produselor costă o liră sterlină (n. tr.).

[4] Pălărie de fetru tare, cu fundul bombat şi cu borurile întoarse în sus (n. tr.).

— Să bem pentru libertate şi vacanţa de vară! a zis Ant, ridicându-şi pentru o clipă paharul de vin înainte să ia o înghiţitură.

Mustaţa a căzut în lichid, picături roşii agăţându-se de ea după ce a scos-o din pahar.

Această *libertate* anume fiind faptul că toţi terminaseră cu examenele de nivel AS[5]; era sfârşitul lunii iulie şi prima dată, după multă vreme, când petreceau timpul împreună – toţi şase –, deşi locuiau în acelaşi oraş şi mergeau la aceeaşi şcoală.

— Ei bine, da, a spus Pip, însă vacanţa de vară încă nu a început propriu-zis, pentru că mai avem o lună de şcoală! În plus, trebuie să ne trimitem în curând propunerile CPE[6].

Într-adevăr, poate că nu i-ar fi stricat câteva lecţii despre cum să se *prefacă* puţin mai bine. Nu se putea abţine: când plecase de acasă, simţise un junghi de vinovăţie în piept, aducându-şi aminte că ar fi trebuit să înceapă să lucreze la proiect în acest weekend, deşi abia ieri îşi susţinuse ultimul examen. Pauzele de lucru nu-i picau prea bine lui Pip Fitz-Amobi, iar *libertatea* nu se simţea prea... eliberatoare.

— O, Doamne, îţi iei vreodată o noapte liberă? a întrebat-o Lauren, cu ochii şi degetele mari pe telefon.

---

[5] Cunoscută sub numele de GCE Advanced Level, progama Nivelul A constă în studierea intensivă, pe parcursul a doi ani, a trei sau patru materii la alegerea elevului, şi este împărţită în examene de nivel AS şi în examene de nivel A2. De obicei, elevii studiază patru materii pentru nivelul AS şi pot alege să renunţe la una pentru nivelul A2, astfel încât să rămână cu trei materii complete, condiţia minimă impusă de toate universităţile de prestigiu. Nivelul A2 se axează pe aplicarea cunoştinţelor şi a abilităţilor (n. tr.).

[6] Certificarea proiectului extins (n. tr.).

— Îți putem da nişte teme, dacă asta te va face să te simți mai bine, a intervenit Ant.

— Probabil că oricum ți-ai ales deja tema pentru CPE, a spus Cara, uitând complet de accentul cockney.

— Nu încă, a recunoscut Pip.

Şi fix asta era problema.

— La naiba! a exclamat Ant, prefăcându-se îngrozit. Te simți bine? Vrei să sunăm la salvare?

Pip şi-a fluturat degetul mijlociu la el şi l-a folosit pentru a-i ataca mustața falsă şi ciufulită, dându-i un bobârnac.

— Nimeni nu se atinge de mustață! a strigat Ant, dându-se înapoi. E sacră! Şi mi-e teamă că va smulge adevărata mustață de dedesubt.

— De parcă ți-ar putea creşte o mustață adevărată! a pufnit Lauren, cu ochii încă lipiți de ecranul telefonului.

Ea şi Ant trăiseră anul trecut o poveste de dragoste foarte scurtă şi sortită de la bun început eşecului, care însumase aproximativ patru săruturi date la beție. Acum erau norocoşi dacă o puteau dezlipi de Tom, actualul ei iubit, cu care fără îndoială făcea schimb de mesaje chiar în acest moment.

— Bun, doamnelor şi domnilor!

Connor şi-a dres glasul, luând o altă sticlă de vin şi o Coca-Cola pentru Pip.

— Dacă binevoiți să mă urmați cu toții în camera de zi.

— Chiar şi eu, „u'ila bucătăreasă"? a întrebat Cara.

— Chiar şi tu, a răspuns Connor, zâmbind.

I-a condus de-a lungul holului spre camera de zi, aflată în partea din spate a casei. Încă era acolo, acea crestătură din tocul uşii, o amintire de când aveau doisprezece ani, iar Connor se dăduse înăuntru cu skateboardul. Pip îi spusese atunci să nu o facă, dar o asculta vreodată cineva?

De îndată ce Connor a deschis uşa, sunetele înăbuşite dinăuntru, asemănătoare cu nişte țipete ascuțite, s-au unit

într-o melodie de jazz care venea de la boxa Alexa amplasată într-un colț al camerei. O față de masă albă, cu linii încrucişate de la împăturirile repetate, fusese întinsă dintr-un capăt în celălalt al mesei extinse, iar în mijlocul ei pâlpâiau trei lumânări înalte şi subțiri puse în sfeşnice, cu lateralele însemnate de picături de ceară roşie.

Dispunerea locurilor fusese deja stabilită, iar cineva se ocupase de restul detaliilor, punând farfurii, pahare de vin, cuțite şi furculițe. Şi mici etichete cu nume pe fiecare farfurie. Ochii lui Pip au căutat cartonaşul cu *Celia Bourne*. Stătea între *Dora Key* – Cara – şi *Humphrey Todd* – Connor, chiar în fața lui Ant.

— Ce avem la cină? s-a interesat Zach.

Băiatul s-a aşezat pe scaunul lui, de cealaltă parte a mesei, apoi şi-a trecut degetele peste farfuria goală, ca şi cum ar fi mângâiat-o.

— O, da! a intervenit Cara brusc. Ce-am gătit io – bucătăreasa – pentru cină, dragă majordomule?

Connor a rânjit.

— Cred că în seara asta probabil ai gătit Domino's Pizza, după ce ți-ai dat seama că efortul depus în a pregăti cina pentru atâția oameni, pe lângă găzduirea unei petreceri cu temă polițistă, a fost un pic cam mare.

— Ah, pizza livrată acasă, specialitatea mea! a exclamat Cara, rearanjându-şi rochia cu falduri ample ca să poată lua loc.

Pip s-a aşezat, iar ochii i-au fugit spre broşurica din dreapta farfuriei sale, pe care erau imprimate titlul, *Jocurile Kill Joy – Crima de la conacul Remy*, şi numele ei, *Celia Bourne*.

— Să nu vă atingeți încă de broşuri! i-a avertizat Connor, iar Pip şi-a retras iute mâna, cu licărul de curiozitate înfrânt temporar de un refuz categoric.

Connor stătea în fața ferestrelor largi. Deşi încă nu se lăsase întunericul, lumina de afară avea o strălucire stranie, roz-cenuşie, nori grei amenințând să revendice în curând cerul. Vântul începuse să se întețească, convingând copacii din capătul grădinii să danseze, un vuiet uşor de distins când acordurile muzicii jazz se stingeau preț de câteva secunde.

— Bun, să luăm lucrurile pe rând! a anunțat el, întinzând o cutie de plastic. Predați-vă telefoanele!

— Stai, ce?!

Lauren părea dezgustată de idee.

— Exact, a zis Connor, scuturând cutia la Zach, care a renunțat la al lui, fără nicio ezitare. Suntem în 1924 – nu aveam telefoane pe atunci. Şi vreau să ne concentrăm cu toții asupra jocului.

Ant l-a pus pe al său înăuntru.

— Da, a comentat şi el, pentru că ai petrece tot timpul trimițându-i mesaje iubitului tău.

— Nu-i adevărat! a protestat Lauren, predându-şi îmbufnată telefonul.

Ceilalți nu au mai spus nimic; toți se gândiseră la acelaşi lucru. Şi, în tăcerea aceea, Pip a fost convinsă că a auzit un zgomot la etaj. Ca nişte paşi târşâiți. Dar, nu, era imposibil! Connor spusese că erau singuri acasă. Probabil că îşi imaginase totul. Sau poate că era doar vântul, care bătea tot mai tare.

Pip a luat telefonul ei, apoi pe cel al Carei, şi le-a pus în partea de sus a cutiei de plastic.

— Vă mulțumesc! a spus Connor cu o plecăciune demnă de un majordom.

A dus apoi recipientul spre bufetul din fundul camerei de zi şi a făcut un adevărat spectacol din plasarea cutiei înăuntrul unui dulap, încuindu-l ceremonios cu o cheie

mică. Apoi a luat-o şi a pus-o deasupra caloriferului. Pip a prins-o pe Lauren ochind-o gânditoare.

— Bine! De acum încolo toată lumea trebuie să rămână în pielea personajului! a continuat Connor, adresându-i-se direct lui Ant, care se străduia să-şi suprime chicotele.

— Da, sunt eu, Bobby, a spus Ant şi apoi, trecându-şi braţul peste umărul lui Zach, a adăugat: Iar el e frăţiorul meu.

Pip i-a studiat cu atenţie. Aşadar, ei erau Ralph şi Bobby Remy, verii Celiei Bourne. Uf, nişte băieţi răsfăţaţi!

— Prea bine, domnule! a răspuns Connor. Dar nu este ciudat că ne-am adunat cu toţii aici să luăm masa pentru a sărbători cea de-a 74-a aniversare a lui Reginald Remy, iar el nu a venit la cină?

Connor a făcut o pauză şi i-a privit pe toţi cu subînţeles.

— Da, ăăă, foarte ciudat! a intrat în joc Cara.

— Nu-i stă deloc în fire unchiului meu, a adăugat Pip.

Zach a încuviinţat din cap.

— Tata nu întârzie niciodată.

Connor a zâmbit, mulţumit de sine.

— Păi, probabil se află undeva, în conac; ar trebui să mergem să-l căutăm!

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

— Am spus că ar trebui să mergem să-l căutăm! a repetat Connor.

— Oh, adică *realmente* să mergem să-l căutăm? a întrebat Lauren.

— Da, trebuie să fie pe-aici, pe undeva. Hai să ne despărţim şi să-l găsim!

Pip a sărit în picioare şi a ieşit din camera de zi împreună cu ceilalţi. Ei bine, era evident că Reginald Remy tocmai fusese ucis; până la urmă, era un joc cu temă poliţistă. Dar ce căutau mai exact? O poză cu mortul sau ceva asemănător?

Când au trecut pe lângă dulapul de pe hol, au zărit o bucată de hârtie lipită pe acesta, pe care erau scrise cuvintele: *Sală de biliard*.

Zach a deschis uşile dulapului şi s-a uitat cercetător înăuntru.

— Nu este în sala de biliard, a spus el. Şi dacă tot am deschis subiectul, nici masa de biliard nu-i aici.

Prinşi într-o dispută aprinsă, Cara şi Ant au alergat spre uşa livingului, care fusese numit *Bibliotecă*, fiecare dornic să ajungă primul. Pe Pip picioarele au condus-o cu hotărâre în altă parte, spre scări, cu Zach pe urmele ei. Dacă ea *chiar* auzise ceva, zgomotul trebuie să fi venit de deasupra camerei de zi. Dar cine îl provocase? Erau singuri acasă.

Au urcat la etaj, dar s-au despărţit în capătul scărilor, Zach îndreptându-se şovăitor spre dormitorul lui Connor, iar Pip, în direcţia opusă, spre încăperea aflată exact deasupra camerei de zi. Ştia că acolo e biroul tatălui lui Connor, dar un bilet a informat-o că în seara asta era *Biroul lui Reginald Remy*.

Uşa a scârţâit când a deschis-o. Întunericul înstăpânea totul, jaluzelele împiedicând lumina tot mai împuţinată a înserării să se strecoare înăuntru. Ochii i s-au acomodat treptat cu umbrele pe jumătate formate care umpleau camera. Nu mai fusese niciodată în birou. A simţit un fior neliniştitor şerpuindu-i în sus, pe gât; avea măcar voie să intre aici?

Pip putea distinge forma mătăhăloasă a biroului lipit de peretele îndepărtat şi ceea ce trebuia să fie un scaun de birou cu rotile. Dar ceva nu era în regulă. Scaunul era îndreptat în direcţia greşită, spre ea. Şi o umbră îi perturba conturul clar. Pe scaunul acela se afla ceva. Sau cineva.

Cu inima bătându-i năvalnic în piept, Pip şi-a trecut degetele de-a lungul peretului în căutarea întrerupătorului. L-a găsit şi l-a apăsat, ţinându-şi respiraţia.

Lumina galbenă a inundat biroul, împingând umbrele deoparte. Pip avusese dreptate; cineva stătea prăbuşit pe acel scaun. Apoi inima i-a picat în gol şi, pentru o clipă, curajul a părăsit-o, pentru că nu vedea nimic altceva în afară de sânge.

Atât de mult sânge!

Capitolul 2

Era Jamie, fratele mai mare al lui Connor.

Nu se mişca.

Avea ochii închişi, iar capul lăsat într-un unghi ciudat pe umăr. Şi toată partea din faţă a cămăşii lui, cândva albe, era îmbibată cu sânge şi strălucea ameninţător şi rece în lumina artificială.

Mintea i s-a blocat, s-a golit şi s-a umplut la loc cu tot acel sânge.

— J-Ja..., a început Pip, dar numele refuza să fie rostit cu voce tare, lovindu-se violent de dinţii ei încleştaţi în timp ce îl privea pe Jamie.

Stai... poate *se mişca*! Părea că tremura, că pieptul i se zguduia.

Pip a făcut un pas înainte. Ochii nu-i jucau feste; băiatul chiar tremura, era sigură de asta. Tremura sau tresălta, sau...

...râdea. El râdea, încercând să se stăpânească, iar ochii i s-au deschis şi au fulgerat în sus, spre ea.

— Jamie! a izbucnit Pip, supărată.

Pe el şi, deşi nu voia să recunoască, pe ea însăşi; bineînțeles că totul pur şi simplu făcea parte din joc. Ar fi trebuit să-şi dea seama imediat.

— Îmi pare rău, Pip! a chicotit Jamie. Arată bine, nu-i aşa? Par mort de-a binelea.

— Mda, mort de-a binelea, a spus ea, inspirând adânc pentru a scăpa de senzația de apăsare din piept.

Şi acum, că stătea mai aproape, sângele fals era un pic *prea* roşu, la fel ca petele de ruj de pe mâinile ei.

— Atunci presupun că tu eşti Reginald Remy, a zis Pip.

— Scuze, nu-ți pot răspunde! Sunt prea mort, i-a replicat Jamie, rearanjându-şi halatul mov deschis pe care îl purta peste cămaşă. La naiba, vin toți!

Şi-a lăsat capul pe spate şi şi-a închis ochii exact când Pip i-a auzit pe ceilalți urcând cu paşi apăsați scările.

— Celia, unde eşti? a strigat Cara cu accentul ei cockney.

— Aici! a țipat Pip.

Zach a fost primul care a ajuns la ea din celălalt capăt al palierului. A zâmbit când a aruncat o privire în birou şi l-a văzut pe Jamie.

— Pentru o clipă, am crezut că e real, a spus el.

Lauren a icnit în timp ce toți ceilalți se îngrămădeau în spatele ei.

— Asta-i dezgustător! a exclamat ea. Şi ai spus că suntem singuri acasă, Connor.

— Măi să fie! a strigat Connor. Se pare că Reginald Remy a fost ucis!

— Da, ne-am prins de asta! Mersi, Connor! a spus Cara.

— Pentru voi sunt *Humphrey*, a replicat el pe un ton tăios.

A urmat un moment de tăcere în timp ce se uitau cu toții la Connor, aşteptând următoarea parte a jocului. Şi apoi cadavrul şi-a dres glasul.

— Ce-i? a întrebat Connor, întorcându-se spre fratele lui.

— E rândul tău, Con, a spus cadavrul, mişcându-se cât mai puțin posibil.

— Ah, aşa e! Toată lumea se întoarce chiar acum în camera de zi! a anunțat Connor. Voi suna imediat la Scotland Yard... Oh, şi voi comanda şi pizza!

~

Şi-au ocupat din nou locurile atribuite la masă, Pip rezistând cu greu impulsului de a trage cu ochiul în propria broşură. Au trecut câteva minute înainte ca Jamie să intre agale în cameră. Doar că nu mai era victima Reginald Remy. Înlocuise cămaşa însângerată cu una neagră şi curată, iar pe cap avea o caschetă de polițist din plastic. Chiar şi pentru doi frați, el şi Connor semănau foarte mult, ambii pistruiați şi blonzi, însă Connor era slăbănog şi avea trăsături mai proeminente, iar părul lui Jamie părea mai degrabă şaten decât blond. Jamie se oferise să găzduiască jocul cu temă polițistă, astfel încât Connor să poată participa şi el.

— Salutare, salutare, salutare! a spus Jamie din capul mesei, cercetându-i pe toți, cu degetele încleştate în jurul unei broşuri mai groase despre Jocurile Kill Joy. Sunt inspectorul Howard Whey şi am fost trimis de către Scotland Yard, Serviciul de Poliție Metropolitană. Înțeleg că a avut loc o crimă.

— Sal Singh e vinovat! a strigat Ant deodată, aruncând o privire în jur în aşteptarea unor hohote de râs.

Toți cei de la masă au amuțit.

Într-adevăr, în oraşul lor, Little Kilton, fusese comisă o crimă – una adevărată – cu mai bine de cinci ani în urmă. Andie Bell, care avusese aceeaşi vârstă ca Pip acum, fusese ucisă de iubitul ei, Sal Singh, care îşi luase viața câteva zile mai târziu. Poliția îl tratase drept un caz clar de crimă-sinucidere. În plus, toate locurile din Little Kilton păreau să

evoce întâmplările de atunci: şcoala lor, la care merseseră atât Andie, cât şi Sal, pădurea de lângă casa lui Pip, unde fusese găsit Sal, zona publică a oraşului, unde o placă comemorativă în memoria lui Andie fusese fixată pe o bancă. Până şi simplul fapt că îi vedeau pe membrii familiilor Bell şi Singh, care încă locuiau aici, le reaminteau de crimă.

Era aproape ca şi cum oraşul însuşi ar fi fost definit de uciderea lui Andie Bell, ambele nume rostite de obicei împreună şi, aparent, imposibil de separat. Uneori, Pip uita cât de anormal era să aibă un lucru atât de cumplit prezent în viețile lor, unii chiar mai mult decât alții. Naomi, sora mai mare a Carei, fusese prietenă bună cu Sal. Aşa îl cunoscuse Pip, iar el se purtase mereu incredibil de frumos cu ea. Nu voia să creadă că Sal o ucisese pe Andie. Dar, potrivit poliției, fusese un caz clar de la bun început. El o făcuse. Deci trebuie să fi fost vinovat.

Pip şi-a ridicat privirea spre Jamie şi a văzut şocul fulgerându-i ochii. El şi Andie fuseseră în acelaşi an şcolar, urmaseră aceleaşi cursuri.

— Ia mai taci, Ant! l-a certat Cara, ieşind complet din pielea personajului Dora Key.

— Da! a zis Jamie, revenindu-şi în fire. Tipic pentru Bobby Remy, mereu dornic să-i întrerupă pe ceilalți şi să atragă atenția asupra lui. După cum spuneam, a adăugat el, trecând repede peste momentul stânjenitor, a avut loc o crimă. Reginald Remy a murit şi, pentru că sunteți singurii oameni de pe izolata insulă privată Joy, iar barca vine o singură dată pe zi, unul dintre voi trebuie să fie criminalul!

S-au uitat pe furiş unii la alții, iar Pip a observat că prietena ei, Cara, evita să-l privească în ochi pe Ant.

— Dar împreună putem rezolva misterul şi să-l aducem pe criminal în fața justiției, a continuat Jamie, citind o replică din broşura lui. Uite, a spus el, ridicând o pungă de la

Tesco, o să vă dau fiecăruia câte un carneţel şi un pix, astfel încât să puteţi ţine o evidenţă a indiciilor şi a teoriilor!

Jamie i-a cerut lui Connor să le împartă, care – intrând în rolul majordomului Humphrey Todd – a acceptat numaidecat sarcina, ascultător.

Pip nu a pierdut timpul şi şi-a trecut imediat numele pe prima pagină a carneţelului, începând să ia notiţe. Nu că i-ar fi păsat – era doar un joc –, dar o durea sufletul să vadă un carneţel cu foi albe, complet nefolosit.

— Pentru început, ce-ar fi să ne prezentăm pe rând? a propus Jamie. Sunt sigur că vă cunoaşteţi destul de bine, dar aş dori să ştiu puţin mai multe despre suspecţii noştri. Hai să începem cu tine, Bobby! a continuat el, dând din cap spre Ant.

— Da, bine!

Ant s-a ridicat în picioare.

— Bună tuturor, numele meu este Robert „Bobby" Remy. Am 39 de ani şi sunt fiul cel mare al lui Reginald Remy. Şi *preferatul*, a adăugat el, aruncând o privire provocatoare spre Zach. Am lucrat pentru Hotelurile şi Cazinourile Remy şi trebuia să moştenesc compania de la tatăl meu, dar, acum câţiva ani, mi-am dat seama că munca grea nu-i de mine, iar de atunci am luat-o mai uşor şi m-am bucurat de viaţa în Londra. Slavă Domnului că tata încă îmi mai dă bani de buzunar! Adică, îmi dădea. Of, bietul meu tată, cine ar fi putut face asta? a adăugat el, ducându-şi mâna la piept într-un mod teatral.

— Bine, următorul! a spus Jamie, indicându-l pe Zach.

— Salutare tuturor! a zis el şi s-a ridicat la rândul său în picioare, dând din cap spre toţi cei aflaţi la masă, în mod clar stânjenit. Eu sunt Ralph Remy, fiul mai mic al lui Reginald, în vârstă de 36 de ani. Lucrez pentru Hotelurile şi Cazinourile Remy, iar în ultimii ani tata m-a pregătit să preiau compania. Se pensionase de ceva vreme, dar tot lua

majoritatea deciziilor executive. Am lucrat bine în echipă. Ăăă... Oh! a exclamat Ant şi a arătat pe Lauren, care stătea la două locuri distanţă. Ea este Lizzie, minunata mea soţie! Suntem căsătoriţi de patru ani şi suntem foarte fericiţi împreună.

Zicând acestea, Zach s-a dus s-o mângâie cu stângăcie pe Lauren pe umăr, apoi s-a aşezat la loc.

— E rândul meu?

Lauren a urmat după Zach, ridicându-se de la masă.

— Eu sunt Lizzie Remy, născută Tasker, şi am 32 de ani. Sunt nora lui Reginald, căsătorită cu Ralph. Da, suntem foarte fericiţi împreună, dragule, a spus ea, zâmbindu-i lui Zach. Şi eu lucrez pentru compania familiei şi sunt managerul cazinoului emblematic din Londra. Unii dintre voi s-ar putea să creadă că nu fac parte din familie, dar mi-am câştigat locul aici, şi asta-i tot ce am de spus.

— Bine! a spus Pip, aranjându-şi şalul cu pene când şi-a împins scaunul înapoi.

Se simţea puţin ridicol, dar se afla aici, aşa că putea măcar să încerce să se distreze. Şi poate că avea să uite de propunerea de proiect care o aştepta acasă. La naiba, acum se gândise din nou la asta!

— Eu sunt Celia Bourne şi am 29 de ani. Reginald Remy a fost unchiul meu. Părinţii mei au murit în mod tragic când eram mică, aşa că membrii familiei Remy sunt singurele rude pe care le am. Deşi probabil că au nevoie să li se reamintească asta, a adăugat ea, aruncând o privire tăioasă spre cealaltă parte a mesei, unde stăteau Ant şi Zach. Ce frumos că lucraţi cu toţii pentru compania *familiei*! Mie nu mi s-a oferit niciodată o astfel de şansă. În prezent, lucrez ca guvernantă la Londra, predând copiilor dintr-o familie foarte primitoare.

— Ooh, flerul meu de detectiv simte ceva tensiune aici! a intervenit Jamie, bătând uşor cu degetele în cascheta de

polițist. Şi personalul casei? a zis el şi s-a întors spre Cara şi Connor.

— Da, eu sunt Humphrey Todd, a început Connor, ridicându-se de pe scaun. Un tânăr de 62 de ani. Am lucrat ca majordom aici, la conacul Remy, în ultimii douăzeci de ani. Nu a fost întotdeauna uşor să trăieşti într-un loc atât de izolat, dar domnul Remy m-a plătit tot timpul corect. Şi i-am purtat mereu cel mai mare respect stăpânului meu. Văzându-ne în fiecare zi, cred că am ajuns să fim buni prieteni.

Ant a pufnit.

— Nimeni nu se împrieteneşte cu *personalul*, a comentat el.

— Bobby – Zach s-a întors spre el, şocat –, nu fi crud!

— Prea bine, domnule! a spus Connor, făcând o plecăciune plină de penitență în direcția lui Ant înainte de a se aşeza la loc.

— Ultima, dar nu cea din urmă, a zis Cara despre ea însăşi, accentul cockney făcând o spectaculoasă revenire când s-a ridicat. Sunt Dora Key. Am doar 56 de ani, deşi i-am auzit pe unii dintre voi bârfind că arăt de 86.

Şi-a plecat subtil ochii, privind-o cu subînțeles pe Pip.

— Sunt bucătăreasa gospodăriei. De fapt, am sosit de curând la conacul Remy; am fost angajată acum vreo şase luni. Se pare că personalul era mai numeros pe vremuri, dar, după moartea stăpânei, conaşul a început să renunțe la servitori. Totuşi, bănuiesc că şi-a dat seama că nu poate supraviețui fără o bucătăreasă. Eu şi bătrânul Hump, aici de față, ne asigurăm că totul merge ca pe roate, chiar dacă este o muncă grea.

— Excelent! a exclamat Jamie. Acum, că am trecut de partea cu prezentările, permiteți-mi să vă împărtăşesc toate detaliile cazului adunate până în prezent, în urma inspecției inițiale! a adăugat şi a început să citească iar cu voce tare:

Toți oaspeții au sosit ieri, vineri, cu aceeaşi barcă de pe peninsulă, pentru a rămâne în weekend. În această seară, de ziua lui, Reginald Remy, în vârstă de 74 de ani, a fost ucis în biroul lui după ce a fost înjunghiat în inimă. Se pare că a murit pe loc. Din moment ce pe cadravru nu există răni care să ateste că ar fi încercat să se apere, e clar că Reginald îl cunoştea pe ucigaşul său şi avea încredere în acesta, deci criminalul a avut posibilitatea să se apropie de victimă fără să stârnească suspiciuni.

Pip lua notițe la foc automat, trecând deja pe a doua pagină a carnețelului.

— Următorul lucru de pe lista noastră este să stabilim ora decesului şi alibiurile voastre, aşadar, vă rog să vă uitați cu toții pe prima pagină a broşurilor care v-au fost oferite. Nu trageți cu ochiul mai departe!

Pip a luat-o pe a ei şi a deschis-o larg pe farfurie. A citit repede prima pagină, apoi din nou, uitându-se pe furiş în stânga şi-n dreapta, la Connor şi Cara, ca să verifice dacă stăteau cu ochii pe ea, şi şi-a golit fața de orice emoție, astfel încât să păzească secretele Celiei.

Capitolul 3

— În acest moment, prioritatea noastră, a reluat Jamie, aşezându-se mai confortabil pe scaunul din capul mesei, este să stabilim când a fost văzut Reginald ultima oară în viață şi de către cine.

— Oh, cred că de mine! Adică de mine, Ralph, a zis Zach, care a dat din cap spre broşura lui şi apoi şi-a ridicat repede privirea, trecându-şi degetele peste paragraful relevant. Lizzie, Celia şi cu mine – s-a uitat pe rând, scurt, la Lauren şi Pip – luam ceaiul în bibliotecă, împreună cu tatăl meu. Bucătăreasa – a dat din nou din cap, de data asta spre Cara – ne-a adus nişte brioşe englezeşti şi prăjituri, în caz că voiam o gustare. Femeile au plecat primele şi, când am terminat, l-am condus pe tatăl meu până la scara principală. Mi-a spus că se duce în biroul lui să pună în ordine câteva lucruri înainte de masa aniversară. Asta s-a întâmplat pe la 17.15.

— L-a mai văzut cineva pe Reginald Remy după acea oră? i-a întrebat Jamie pe toți, bătând darabana pe cascheta de polițist.

Au urmat câteva murmure de „nu”, clătinări din cap şi priviri schimbate pe furiş.

— În regulă, aşadar, pe la 17.15, a anunțat Jamie, iar Pip a trecut ora în carnețel. Şi apoi Pip, scuze – Jamie şi-a mijit ochii spre ecusonul ei –, Celia a găsit cadavrul în jurul orei 18.30. Mă refer la timpul din joc, nu la cel real, a adăugat el, observând încruntătura lui Pip. Minunat, am stabilit intervalul în care a fost comisă crima, mai exact între 17.15 şi 18.30! Deci..., s-a oprit puțin, fixându-i pe rând cu privirea, unde v-ați aflat cu toții în acele şaptezeci şi cinci de minute cruciale?

Connor, sau, mai bine spus, majordomul Humphrey Todd, a răspuns primul:

— Păi, eu am fost aici, aranjând camera de zi pentru masa aniversară. Stăpânului i-a plăcut întotdeauna ca argintăria să fie lustruită pentru ocazii speciale.

— Ai vreo dovadă? l-a întrebat Ant cu toată infatuarea specifică lui Bobby Remy.

— Dovada mea este chiar masa la care staţi, conaşule, i-a răspuns Connor, părând ofensat. Când altfel credeţi că aş fi avut timp să amenajez această cameră?

— Şi tu unde ai fost, Bobby? l-a întrebat Zach pe fratele lui din joc. Nu ai luat ceaiul cu noi în bibliotecă, aşa cum stabiliserăm. De fapt, ai lipsit toată după-amiaza!

— Bine, bine, pârâciosule! a răspuns Ant. Dacă trebuie să ştii, m-am dus la o plimbare pentru puţină reculegere sufletească. Pe lângă stânci. Sunt sigur, Ralph – a susţinut privirea frăţească a lui Zach –, că înţelegi de ce.

— Dar şi eu am hoinărit pe domeniul conacului! a ripostat Zach. După ce mi-am luat rămas-bun de la tata, am făcut o plimbare scurtă prin partea de sud a insulei, ca să ard caloriile cu care m-am pricopsit de la brioşe şi să-mi crească apetitul pentru cină.

— Oh, chiar aşa? a intervenit Cara, în rolul bucătăresei Dora Key, punându-şi coatele pe masă. Ce interesant! Întâmplarea face că şi eu am trecut pe acolo şi nu te-am văzut, Ralph. Nu sunt foarte sigură unde anume mă aflam în acel interval, inspectore – s-a uitat rapid la Jamie –, deoarece ceasul din bucătărie nu mai funcţionează de ceva vreme. Dar sunt destul de sigură că atunci m-am dus la grădina de legume din partea de sud a insulei. Şi nu-mi amintesc să fi văzut pe altcineva.

— Înseamnă că drumurile nu ni s-au încrucişat, i-a spus Zach peste masă.

— Evident! a zis Cara. Dar tu, Pip – la naiba! – Celia? Şi tu te plimbai pe domeniile conacului?

Pip şi-a dres glasul.

— Nu, era bine dacă aş fi putut să o fac! De fapt, alergiile mi s-au înrăutăţit de când am ajuns pe insulă şi am vrut să fiu în formă pentru seara asta. Aşa că, după ceaiul luat în bibliotecă, m-am dus la culcare ca să mă odihnesc înainte de cină.

— Unde? a întrebat-o Ant.

— În dormitorul meu, desigur, a răspuns Pip în grabă, surprinzându-se pe sine însăşi.

Oare simțea nevoia să intre în defensivă? Celia nici măcar nu era o persoană reală – de ce o apăra? I se acorda prea multă atenție, pe care trebuia să o îndrepte asupra altcuiva.

— Eşti foarte tăcută, Lizzie; tu unde ai fost?

— Oh! a exclamat Lauren, zâmbind dulce. Păi, la ceai am reuşit cumva să mă murdăresc toată de dulceață, aşa că m-am hotărât să fac o baie pentru a mă dichisi înainte de cină. Deci acolo am fost, în cada din camera mea. Ai auzit de îmbăiere, dragă Celia?

— Timp de o oră şi cincisprezece minute? a contracarat Pip.

— Îmi place să lenevesc în cadă.

— Hmm, asta-i foarte ciudat!

Pip s-a încruntat, ca şi cum ar fi fost nedumerită.

— Țevile de la etaj trec chiar pe lângă camera mea şi aud întotdeauna când cineva goleşte cada; se face aşa un tărăboi! a spus ea, apoi s-a oprit teatral şi s-a uitat la ceilalți. În seara asta, țevile n-au scos niciun sunet.

Cara a scos un suspin dramatic, oferind o reprezentație cu adevărat notabilă.

— Parcă ai spus că dormeai, a intervenit Lauren, care părea tulburată. Cum ai fi putut auzi ceva?

Pip nu a avut niciun răspuns pregătit.

— Hmm, cât de multe lucruri interesante am aflat! a spus Jamie, scărpinându-şi bărbia. Deci, se pare că fiecare dintre voi a fost singur la momentul crimei. Ceea ce înseamnă, de fapt, că niciunul dintre voi, nici măcar unul, nu are un alibi.

Cara a eliberat încă un suspin adânc, dar s-a lăsat prea mult dusă de val şi a început să tuşească. Pip a bătut-o uşor pe spate.

— Prin urmare, a continuat Jamie, voi toți... Stați puțin! Connor, ai comandat pizza, nu?

— Da, da! l-a asigurat Connor.

— Bun, doar verificam! a spus el, apoi a redevenit extrem de seriosul inspector Howard Whey. Aşadar, fiecare dintre voi a avut mijloacele şi posibilitățile necesare de a comite crima. Mă întreb cine anume a avut şi un motiv.

Pentru o clipă, privirea i s-a oprit asupra lui Pip, care s-a fâțâit stânjenită pe scaun, simțindu-se luată în vizor. Nu ştia prea multe despre Celia în acest stadiu al jocului; era posibil ca ea să fi fost, de fapt, ucigaşul.

— Dar mai există un ultim lucru pe care l-am găsit în timpul percheziționării inițiale a biroului. Arma crimei!

Jamie şi-a pus încheieturile degetelor pe masă şi s-a sprijinit pe ele.

— A fost lăsată lângă cadavru şi nu am descoperit amprente, aşa că ucigaşul nostru fie le-a şters după comiterea crimei, fie a purtat mănuşi. Arma folosită a fost un cuțit – unul dintre cuțitele de bucătărie.

Toată lumea s-a întors să se uite la Cara.

— Poftim?! a răbufnit ea, încrucişându-şi brațele. Oh, înțeleg, dați vina pe biata bucătăreasă, nu-i aşa? Oricare dintre voi ar fi putut să vină în bucătărie şi să ia unul dintre cuțite.

— Nu, dacă ai fi fost acolo, a spus Zach încet, plecând ochii.

Conflictele nu erau tocmai genul lui, nici măcar atunci când interpreta un rol.

— N-am fost în bucătărie! a protestat ea. V-am spus, m-am dus în grădina de legume. Ştiți ceva? Veniți cu mine!

Cara s-a ridicat de la masă.

— Am spus să veniți cu mine! Pot să vă dovedesc că spun adevărul, a adăugat ea şi a ieşit valvârtej din camera de zi.

— Bănuiesc că ar trebui să mergem după ea! a zis Jamie, făcându-le semn celorlalți să o ia înainte.

Probabil era o altă parte din joc, cu instrucțiuni scrise în broşura Carei. Scaunul lui Pip a scârțâit la contactul cu podeaua când a sărit în picioare şi a fugit din cameră, cu carnețelul şi pixul în mână, urmând-o pe Cara în bucătărie.

— Aha! a spus Ant când a intrat, arătând spre suportul cilindric de cuțite al familiei Reynolds, fiecare mâner având altă culoare. Chiar şi mai multe cuțite! Câte crime mai plănuieşti să comiți, Dora?

— Păi, alea sunt mult prea moderne pentru 1924, a intervenit Pip.

— Dacă ați înceta cu toții să trăncăniți, a spus Cara, pe undeva, pe aici, este un bilet pe care mi l-a lăsat unul dintre oaspeți. Asta-i dovada mea! Ajutați-mă să-l găsesc!

— Adică acesta? a întrebat-o Connor, scoțând un plic dintre două farfurii puse în scurgătorul de vase.

În partea de sus erau imprimate un cuvânt şi un număr: *Indiciul #1*.

— Da, acela! a confirmat Cara, iar un zâmbet mic i-a jucat pe buze. Citeşte-l cu voce tare pentru toată lumea!

Darlene,
Pentru cina din seara aceasta, vreau să prepari un tort de morcovi pentru desert. Până la urmă, este preferatul sărbătoritului. Te rog să te asiguri că este umed!
RR
JOCURILE KILL JOY™

Cara s-a cutremurat.

— Câh, urăsc cuvântul *umed*!

— Cine-i Darlene? a întrebat Connor, ridicându-şi ochii mijiți de pe bilet.

— Ei bine, e clar că cineva nu s-a obosit să-mi afle numele adevărat, a zis Cara. Aşadar, a trebuit să mă duc la grădina de legume să iau morcovii. Apropo, am făcut nenorocitul de tort de morcovi şi a fost al dracului de *umed*.

— Biletul e semnat RR, a gândit Pip cu voce tare, apoi s-a întors spre Ant şi Zach şi a adăugat: Robert şi Ralph Remy. Unul dintre voi trebuie să-l fi scris.

Lui Zach nu i se putea citi nimic pe față, dar Ant a zâmbit şi şi-a ridicat ambele mâini.

— Bine, bine! a spus el. Eu l-am scris. Chiar încercam să fac ceva frumos pentru tatăl meu.

— Măcar o dată, a glumit Zach, intrând acum în joc.

— Recunosc, eu şi tata n-am mai fost atât de apropiați în ultima vreme. Am vrut doar să fac un gest frumos, după ce am avut o conversație puțin tensionată azi-dimineață. Dar cineva s-a hotărât să-l ucidă înainte să mai apuce măcar să vadă nenorocitul ăsta de tort de morcovi!

— La ce oră ai lăsat biletul, Bobby? a întrebat Pip, studiindu-i ochii, cu pixul pregătit să ia notițe.

Ei bine, nu voia să-i scape vreun detaliu important, nu-i aşa? Într-adevăr, era *doar* un joc, dar chiar şi aşa, lui Pip nu-i plăcea să piardă.

— Cred că era dimineața târziu, a răspuns Ant, care a verificat detaliul în broşura sa. Da, în jur de ora unsprezece. Bucătăreasa nu era aici.

— V-am spus eu! a exclamat Cara sfidător.

Pip s-a întors spre ea.

— Nu cred că-i un moment de „V-am spus eu”.

Privirea triumfătoare a Carei a devenit mai rece, transformată într-una de trădare pură.

— Cum vine asta? a întrebat ea, vocea Dorei Key revenind în plină forță.

— Bobby ți-a lăsat biletul la ora unsprezece, i-a explicat Pip. Între timp, ai fi putut să mergi oricând în grădina de legume. Acest lucru nu dovedeşte că te aflai acolo exact în momentul comiterii crimei.

— Mă faci mincinoasă? s-a răstit Cara, împingând-o în joacă pe Pip.

— În plus, a continuat Pip, totul pare să indice că, la un moment dat în timpul zilei, ai lăsat bucătăria

nesupravegheată, ceea ce înseamnă că oricare dintre noi ar fi putut intra să ia cuțitul.

Chiar şi eu, s-a gândit ea. *Fie, Celia.*

— Ştim că Bobby a fost singur aici când a lăsat biletul. De fapt, ar putea fi chiar acoperirea lui pentru a avea acces la arma crimei şi...

Dar discursul bine pus la punct al lui Pip a fost întrerupt de un zgomot scurt şi strident, care a răsunat în casă ca un țipăt.

Apoi s-a auzit încă unul.

Capitolul 4

— E doar soneria, a spus Jamie, cu ochii ațintiți asupra unei Lauren isterice.

Fata s-a oprit imediat din țipat, încercând – şi eşuând – să-l mascheze în tuse.

— A venit pizza!

Jamie s-a grăbit să deschidă uşa din față, amintindu-şi abia în ultima secundă să-şi scoată cascheta de polițist. Cel puțin nu mai era plin de sânge.

— Vrea cineva Texas BBQ? a întrebat Connor câteva minute mai târziu, dându-i lui Zach o cutie de pizza peste masa din camera de zi.

— Sunt o bucătăreasă al naibii de grozavă! a zis Cara, cu fire lungi de mozzarella topită lipite de bărbie.

Pe farfuria lui Pip erau trei felii, dar încă nu se atinsese de mâncare. Stătea aplecată peste carnețel, notând alibiurile

tuturor şi teoriile ei iniţiale. Până acum, lucrurile nu stăteau prea bine pentru Bobby, a observat ea, aruncându-i o ocheadă lui Ant. Dar oare se lăsa influenţată de informaţiile primite până acum? Sau trăsese această concluzie doar pentru că Ant era, de cele mai multe ori, incredibil de enervant? Trebuia să gândească obiectiv şi să se distanţeze emoţional, înlăturându-şi complet sentimentele din ecuaţie.

— Bun! a spus Jamie, care a luat o pauză de la mâncat pizza, cu casca pusă acum într-un unghi ce-i tempera atitudinea serioasă. Mă bucur să văd că această crimă îngrozitoare nu a afectat pofta de mâncare a niciunuia dintre voi. Dar în timp ce aţi luat cina, am inspectat din nou scena crimei şi am descoperit ceva neaşteptat de interesant.

— Ce anume? a întrebat Pip, fără să-şi ascundă nerăbdarea, cu pixul parcă plutind deasupra paginii, pregătit să treacă totul pe hârtie.

Poate că se înşelase. Poate că, până la urmă, rezolvarea crimelor nu se deosebea prea mult de făcutul temelor. Simţea cum jocul începea să-i capteze complet atenţia, restul lumii dispărând parcă treptat, ca atunci când scria de zor la unul dintre eseurile ei, pierdută printre cuvinte, sau asculta într-o singură noapte toate episoadele dintr-un podcast despre crime adevărate, sau, dacă era sinceră, lucra la orice altceva ce-i stârnea interesul. Profesorii o numeau „concentrare absolută”, dar mama lui Pip se îngrijora că aducea mai degrabă cu o obsesie.

— Aoleu, s-a trezit demonul! a spus Cara, înghiontind-o în joacă pe Pip între coaste.

Făcea asta de când aveau şapte ani, ori de câte ori prietena ei devenea *prea* serioasă.

— Nu uita că ne distrăm, Celia!

— Nu cred că personalul ar trebui să-i atingă pe membrii familiei, a intervenit Lauren, pe un ton disprețuitor.

— Suge-mi-o, Lauren! a răspuns Cara, luând o gură mare de vin.

— Mă cheamă Lizzie.

— Oh, scuzele mele! Atunci, suge-mi-o, Lizzie!

— Bun! a râs Jamie, ridicându-şi puțin vocea. La a doua inspecție, am descoperit că seiful ascuns în spatele portretului de familie din biroul lui Reginald a fost lăsat deschis. Şi... e gol.

Luându-şi foarte în serios rolul, Cara a scos un alt suspin adânc. Jamie a dat recunoscător din cap.

— Exact! a zis el. Cineva a spart seiful şi i-a golit conținutul. Ralph m-a informat că tatăl său ținea acolo documente şi acte importante.

— Chiar ți-am spus asta? a întrebat Zach.

— Da, chiar ai făcut-o, i-a confirmat Jamie. Jaful s-ar fi putut întâmpla înainte sau după crimă, dar cu siguranță indică un posibil motiv.

Ochii i-au coborât iute spre broşura principală.

— Dar ce secrete păstra Reginald acolo? Indiferent ce a fost luat de unul dintre voi, este posibil ca dovezile să fie încă undeva, în casă. Poate ar trebui să mergem şi să le căutăm...

Lui Pip nu trebuia să-i spui de două ori; de data aceasta, a fost prima care s-a ridicat şi a ieşit din camera de zi, în hohotele de râs ale celorlalți. Încotro să o ia? Cercetaseră de curând bucătăria; mai mult ca sigur, dovezile erau ascunse în altă parte. În bibliotecă? Fusese deja menționată de câteva ori în poveste.

S-a îndreptat spre living şi a văzut că biletul pe care scria *Bibliotecă* flutura uşor, lovindu-se de uşă, ca şi cum încerca să scape de banda adezivă. Vântul trebuie să se fi furişat înăuntru printr-o fisură mică, neştiută. În spatele ei, Pip le-a auzit pe Cara şi Lauren urcând săltat scările. Oare se

duceau în biroul lui Reginald? Orice ar fi căutat, nu se afla acolo, fix în locul de unde fusese furat.

S-a oprit în prag şi a studiat cu atenţie camera. O canapea mare aşezată într-un colţ şi un fotoliu unde-şi petreceau de obicei timpul. Ecranul întunecat al televizorului, sprijinit de peretele îndepărtat, şi o fantomă fără chip reflectată pe sticlă, stând stânjenită în prag. Deasupra şemineului era un raft pe care se aflau două plante şi opt cărţi. Cam tras de păr să o numeşti bibliotecă, dar nu avea sens să caute nod-n papură.

A făcut un pas înainte. Pe braţul uneia dintre canapele fusese lăsat un ziar. L-a verificat, dar nu era un indiciu, ci ziarul oraşului, *Kilton Mail*, deschis la un articol despre măsurile de reducere a traficului pe strada principală, scris de un anume Stanley Forbes. Chestii cu adevărat fascinante!

Pe ziar se afla o rolă de bandă adezivă. Probabil că aici terminase Jamie de scris biletele pentru camere.

O altă fantomă a apărut în televizor, iar Pip a tresărit când o scândură din parchet a scârţâit în spatele ei. Şi-a întors repede capul, dar era doar Zach.

— Ai găsit ceva? a întrebat-o el, jucându-se agitat cu pălăria de paie.

— Nu încă, a zis ea.

— S-ar putea ca dovada să fie ascunsă înăuntrul a ceva, cum ar fi o carte.

Zach a traversat camera către etajera montată deasupra şemineului. A luat o carte şi a răsfoit-o, apoi a clătinat din cap şi a trecut la următoarea.

Pip i s-a alăturat, începând din capătul opus al raftului. A scos o ediţie broşată a romanului *It*, de Stephen King, şi a întors iute paginile cu degetul mare. Ceva a sărit spre ea, alunecând pe podea.

— Ce ai găsit? a întrebat-o Zach.

— La naiba!

Pip a îngenuncheat să-l ridice, dându-şi seama ce era.

— Nimic. E doar un semn de carte. Ups!

A strâns din dinți şi a introdus semnul de carte înapoi în carte, undeva, pe la pagina 400. Trebuie să fi căzut de undeva pe acolo. Spera că nimeni nu avea să observe, cu atât mai puțin tatăl lui Connor, care era înfricoşător chiar şi atunci când se afla într-o dispoziție bună.

Cu o mână sprijinită de podea, s-a împins în sus, apoi a repus cartea pe raft. O secundă mai târziu, s-a oprit brusc, față-n față cu şemineul. A văzut ceva acolo, printre cărbunii întunecați. Bucăți rupte de hârtie albă. Iar pe cea dispusă în vârf era scris cuvântul *Indiciu*.

— Zach, adică, Ralph, e aici! a spus Pip, care s-a apucat să adune bucățile de hârtie şi să le aşeze pe podea. Cineva a încercat să distrugă dovada!

— Ce este?

Zach a îngenuncheat şi a ajutat-o să scoată ultimele bucăți răspândite printre cărbuni. Optsprezece în total.

— Nu sunt încă sigură, dar e ceva scris pe fiecare fragment. Pare un text bătut la o maşină de scris. Trebuie să le lipim cumva la loc... Oh, hei, Zach, poți să aduci rola aia de bandă adezivă de pe canapea?

Băiatul a luat-o şi, după ce a lipit o margine de podea, a rupt cu dinții pătrățele de bandă adezivă, aliniindu-le astfel încât să poate fi mai uşor de folosit.

Pip a examinat fiecare hârtiuță în parte, unele cuvinte sărindu-i în ochi, despărțite pe mai multe bucăți, şi le-a regrupat ca să formeze fraze şi propoziții. Le-a rearanjat până s-au potrivit, ca piesele unui puzzle. Repetarea cuvântului *moştenire* i-a atras imediat atenția.

— Pare să fie testamentul lui Reginald sau ceva asemănător, a zis ea, adăugând o altă bucată pentru a

completa rândul de text, în timp ce Zach aplica uşor bandă adezivă de-a lungul marginilor pentru a le lipi la loc.

Au auzit gălăgie pe hol. O încăierare, chicoteli. Şi apoi vocea lui Ant:

— Inspectore, trebuie să raportez o infracțiune foarte gravă: majordomul mi-a furat mustața!

— Gata! a zis Pip, ridicând documentul rupt, lucios din pricina bucăților de bandă adezivă şi puțin deformat în urma reconstituirii.

Pe o parte era scris *Indiciul #2*, iar pe cealaltă erau tipărite cuvintele *Ultimul testament al lui Reginald Remy*.

— Ar trebui să mergem să le arătăm celorlalți! a spus Zach, îndreptându-şi spatele.

Pip aproape că s-a împiedicat pe drumul de întoarcere spre camera de zi, incapabilă să-şi desprindă ochii de pe pagină. Oare bătrânul ticălos îi lăsase ceva?

— L-ați găsit? i-a întrebat Jamie, terminând ultima sa bucată de pizza.

În loc să-i răspundă, Pip a fluturat documentul în aer.

Jamie le-a strigat celorlalți să revină în camera de zi şi să-şi ocupe locurile. Ant a fost ultimul care a sosit, după ce a reuşit să-şi recupereze cu greu mustața de la Connor, deşi acum aceasta îi stătea strâmb pe față.

— Celia şi Ralph au găsit ceva care trebuie să fi fost furat din seif, a spus Jamie. Celia, dacă ai putea să ne faci onoarea de a citi documentul cu voce tare!

Capitolul 5

Jamie a apărut în spatele lui Pip, uitându-se la document peste umărul ei.

— Se pare că acest testament a fost întocmit recent, chiar săptămâna trecută, a punctat el.

Dar mai exista un detaliu strigător la cer. Pip îl remarcase chiar în timp ce încerca să se concentreze la citit, sperând să-l scoată în evidență în pofida faptului că ochii îi fugeau în toate direcțiile, căutând lacunele de parcă nici lor nu le venea să creadă.

A ridicat privirea şi le-a studiat fețele. Îl mai observase vreunul dintre ei? Ant sigur nu o făcuse; era prea ocupat să se joace cu mustața.

— V-ați dat seama? a întrebat ea, privind grupul înainte să se oprească asupra lui Ant.

— Ce anume să ne dăm seama? a întrebat el.

— Robert „Bobby” Remy, a spus Pip, oferindu-i lui Ant documentul, ai fost scos din testamentul tatălui tău.

— Prostii! Dă-mi să văd asta!

Ant a smuls testamentul din mâinile întinse ale lui Pip, apoi l-a citit în grabă.

— Nenorocitul ăla, a spus el, chiar nu mi-a lăsat nimic? Sunt fiul lui cel mare. Chiar şi personalul primeşte ceva!

— L-am găsit în şemineu, le-a explicat Pip celorlalți. Cineva a încercat să-l distrugă. A fost rupt în bucăți.

— Vrei să insinuezi că eu am făcut-o? s-a răstit Ant, defensiv, lăsând pagina să-i cadă pe farfuria goală.

— Situația nu arată prea bine pentru tine, a spus Zach.

— De ce? a replicat Ant.

Frații Remy s-au uitat urât unul la altul, deşi Pip şi-a dat seama că amândoi se străduiau din răsputeri să nu zâmbească şi să iasă din pielea personajelor, mustața strâmbă a lui Ant nefiind de prea mare ajutor.

— Pentru că, a început Pip, tatăl tău a întocmit săptămâna trecută un nou testament şi te-a dezmoştenit. Şi

apoi, astăzi, cineva i-a spart seiful şi a încercat să distrugă documentul, astfel încât vechiul testament să rămână valabil. Oh, şi apoi tatăl tău a fost ucis. Ai nevoie disperată de nişte bani, nu-i aşa?

— N-am fost eu! a insistat Ant. N-am spart seiful şi n-am distrus testamentul!

— Mm-hmm, a adăugat Cara. Exact ce ar spune un criminal.

— Şi n-ai zis că ai avut o conversaţie tensionată cu el azi-dimineaţă? a continuat Pip, citindu-şi notiţele din urmă, luate în grabă. A fost tensionată deoarece te-a informat că te-a scos din testament?

— Nu!

Ant s-a tras de guler, în mod cert agitat.

— Am avut întotdeauna conversaţii tensionate.

— Ei bine, am intrat în posesia unor informaţii foarte interesante, a spus Jamie, plecându-şi privirea pentru a răsfoi din nou broşura principală. În plus, dacă tot am deschis subiectul conversaţiilor tensionate, mă întreb dacă altcineva a auzit ceva în acest weekend? Ceva care, ţinând cont de crima comisă, pare suspect sau nepotrivit. Vă rog să treceţi la pagina a doua din broşuri, dar nu mai departe.

Pip mai că a sărit înapoi în scaun, descurcând şalul cu pene înfăşurat în jurul ei, şi a dat repede pagina.

Pip a terminat de citit şi a ridicat privirea. Cu coada ochiului, a văzut că e urmărită îndeaproape de Cara, care i-a oferit un zâmbet mic, înşelător. Pip şi-a lipit broşura deschisă de rochie, astfel încât prietena ei să nu poată citi instrucţiunile, ţinându-şi secretele aproape de piept. Ce ştia Cara? Oare Pip era doar paranoică şi analiza prea mult totul?

Fii convingătoare! Sfatul dădea de înţeles, fără nicio urmă de îndoială, că explicaţia Celiei nu e adevărată. Dar de ce

minţea? Ce avea de ascuns? Acum şi Pip trebuia să mintă şi să-i ascundă secretul.

— Păi – Ant şi-a dres glasul – chiar am auzit ieri o conversaţie între tatăl meu şi majordom.

Connor s-a îndreptat pe scaun.

— Oh, nimic prea grav! a zis Ant, zâmbind. Îmi amintesc doar că tatăl meu ţi-a atras atenţia asupra faptului că se gândeşte cu groază la ziua lui. Fireşte, ştim cu toţii de ce, având în vedere ce s-a întâmplat în această zi, anul trecut.

Toţi cei de la masă au tăcut.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat anul trecut, a spus Jamie. Vrea cineva să mă lumineze şi pe mine?

— Ei bine, inspectore, a spus Ant, care s-a întors spre el, a avut loc un accident tragic.

O mişcare bruscă a îndemnat-o pe Pip să-şi desprindă ochii de la Ant. Zach tocmai tresărise pe scaun, trecându-şi o mână în sus pe braţ. Probabil fusese o muscă sau aşa ceva.

— Toţi membrii familiei se aflau la conacul Remy de ziua tatălui meu, a continuat Ant. După-amiaza am făcut o plimbare prin împrejurimi împreună cu mama mea, Rose Remy. A fost o plimbare normală şi plăcută, o zi însorită, poate puţin friguroasă din cauza vântului. Nu prea ştiu cum s-a întâmplat de fapt – a fost un accident cumplit, cu adevărat cumplit!

Zach s-a cutremurat din nou, lovind din neatenţie unul dintre picioarele mesei.

Pip a mijit ochii şi l-a studiat în tăcere. De două ori în treizeci de secunde? Era foarte ciudat! A redat cuvintele lui Ant în mintea ei. Stai, vedea un tipar aici! De ambele dăţi, Zach tresărise imediat ce Ant rostise cuvântul *accident*. O făcea în mod intenţionat sau doar era ea exagerat de atentă la tot ce se petrecea în jurul ei – sperând ca un gest aparent simplu să-i ofere vreun indiciu valoros?

— Trebuie s-o fi luat înaintea ei, pentru că nu am văzut când s-a întâmplat, a spus Ant. Dar am auzit-o țipând şi m-am întors exact când a căzut de pe stâncă. Eram atât de sus, încât doctorii au spus că a murit pe loc.

A privit în jos şi a oftat.

— Nu ştiu dacă a făcut un pas greşit sau s-a împiedicat, sau aşa ceva! A fost doar un accident bizat şi cumplit.

De data aceasta, Pip era pregătită, cu ochii ațintiți asupra lui Zach, aşteptând o reacție din partea lui. El a tresărit, apoi şi-a trecut degetele în sus pe gât, într-un gest ce îi trăda complet stânjeneala; pentru mai puțin de o secundă, privirile li s-au întâlnit. Da, o făcea intenționat; acum se întâmplase de prea multe ori ca să fie o coincidență. Trebuie să fi fost o indicație din broşura lui, un îndemn să reacționeze fizic ori de câte ori fratele său pronunța cuvântul *accident*. Şi ce însemna acest lucru? Păi, în mod cert, se părea că Ralph Remy nu credea deloc că moartea mamei sale fusese un accident. Poate că bănuia, în secret, fireşte, că Bobby o împinsese, că el o ucisese.

Pip şi-a luat carnețelul, notându-şi noile teorii cu un scris aproape indescifrabil şi însemnându-le cu cerculețe desenate în grabă.

— Tata nu şi-a mai revenit după moartea ei, a şoptit Ant.

— Nu, a spus Zach, care l-a bătut frățeşte pe spate. Totul a fost atât de ciudat; mama se plimba în fiecare zi pe acele stânci. A fost întotdeauna atât de atentă! Nu s-ar fi apropiat niciodată de margine.

— Într-adevăr! a fost de acord Ant.

Însă Pip era sigură de un lucru: cuvintele lui Zach aveau o însemnătate foarte, foarte diferită. El credea că propriul frate o omorâse. Iar acum şi tatăl lui fusese ucis. Ce familie disfuncțională! Poate că era bine că nu o consideraseră niciodată, cel puțin nu cu adevărat, una de-a lor.

— Tragic! a murmurat Jamie, dând solemn din cap. Tragedia loveşte de două ori de ziua lui Reginald. A mai auzit cineva ceva ciudat sau suspect în acest weekend?

Zach a ridicat mâna. Iată, semnalul că urma să se întoarcă împotriva ei.

Intră în rol, Pip!

— Da, eu! a zis el şovăitor, citind din broşura lui. Aseară, la o oră destul de târzie, am auzit o voce jos, în hol, în drum spre dormitorul meu. Era vocea unei femei şi cred că vorbea la telefon. Am ascultat câteva minute. Înşira încontinuu cifre şi numere, cum ar fi *cinci, douăzeci şi unu, doisprezece, şapte*, fără ca ordinea să aibă vreun sens. Foarte bizar!

S-a oprit.

— Şi apoi şi-a coborât vocea şi a început să vorbească în şoaptă, iar eu nu am mai înţeles mare lucru, însă am auzit-o repetând cuvintele „să-i pună capăt”.

Zach s-a uitat agitat la Pip.

— Nu era vocea lui Lizzie şi mă îndoiesc că era bucătăreasa...

— Dacă ai de gând să mă acuzi de ceva, ai putea măcar să o faci pe un ton mai convingător, a zis Pip cu cel mai dulce şi tăios zâmbet din arsenalul ei.

— Bine, tu ai fost, Celia! a spus el. Ce făceai? Cu cine vorbeai la telefon?

— O să te simţi foarte prost, a zis Pip. Nu s-a întâmplat absolut nimic suspect. Pur şi simplu vorbeam cu angajatorul meu. Nu te-ai arătat niciodată prea interesat de viaţa mea, vere, dar, aşa cum am menţionat mai devreme, lucrez ca guvernantă şi le predau copiilor unei familii înstărite. După cum reiese, a trebuit să-mi iau câteva zile libere pentru a putea participa la aniversarea unchiului meu. Aşa că am trecut prin clauzele contractului de muncă la telefon şi i-am spus angajatorului când se poate aştepta să mă întorc, pentru că, ştii tu, nu vreau să-mi *pună capăt*

contractului. Şi în ceea ce priveşte acele cifre şi numere, a vrut doar să ştie când anume urma fiul său cel mare să dea următoarele teste la matematică. Nişte simple date, atâta tot.

— Cam târziu să vorbeşti la telefon cu şeful tău! a comentat Lauren, sărind în ajutorul soţului ei.

— Păi, să fii guvernantă este o slujbă care te solicită non-stop, Lizzie, a spus Pip. Nu că ai putea înţelege, din moment ce eşti obişnuită să duci o viaţă tihnită de pomanagioaică, mulţumită suportului financiar primit de la familia în care te-ai căsătorit.

— Oooooh, ţi-a închis gura! a râs Cara, ridicând mâna pentru un high five.

— Dar mă bucur că ai adus în discuţie subiectul conversaţiilor suspecte, Ralph, a spus Pip, sprijinindu-şi coatele pe masă, cu bărbia pe încheieturile degetelor. Pentru că, în drum spre a da acel apel telefonic, am auzit-o întâmplător pe una de-ale tale.

— Ah, intriga se complică! a zis Connor, luându-şi cu neîndemânare pixul, deşi nu a început realmente să scrie.

— Erai cu tatăl tău în biroul lui – scena crimei –, având o conversaţie foarte aprinsă.

— Chiar aşa? a replicat Zach, încrucişându-şi braţele peste piept.

— Oh, da! Şi am reţinut câteva fragmente din schimbul vostru nu tocmai paşnic de cuvinte.

Dornică să fie precisă, Pip a aruncat o privire peste broşura ei.

— La un moment dat, i-ai spus „Refuz să fac asta, tată!”. Apoi, „planul ăsta al tău este ridicol şi nu va funcţiona niciodată!”. Iar ultimul lucru pe care te-am auzit spunând a fost: „nu va scăpa nepedepsit!”. Vrei să detaliezi cearta pe care ai avut-o cu un bărbat care a fost ucis la mai puţin de douăzeci şi patru de ore mai târziu?

— Da, chiar vreau să elaborez! a spus Zach, încercând să-i răspundă cu un surâs disprețuitor, unul pe care l-ar fi putut afişa Ralph, dar colțurile buzelor îi tot zvâcneau în sus, într-un zâmbet. Discutam afaceri, bine? Am continuat să colaborăm îndeaproape în chestiuni legate de imperiul său hotelier şi de lanțul de cazinouri, luând decizii împreună. Adevărul este că afacerea nu a mers prea bine în ultima vreme şi suntem presați de principalii noştri concurenți din domeniul hotelurilor de lux şi al cazinourilor, familia Garza.

Cara a pufnit în stânga lui Pip, distrăgându-i atenția. Sau poate că auzise un sunet diferit, ceva ca o bufnitură sau o bubuitură răsunând de afară. Probabil că imaginația îi juca feste, iar Zach vorbea din nou...

— După cum ştiți, familia Garza este de vreme îndelungată rivala noastră, iar competiția a devenit mult mai puțin prietenoasă şi mult mai urâtă de la moartea mamei. Zach s-a întors apoi către inspector ca să-i ofere o explicație: Mama noastră a fost prietenă – ei bine, măcar prietenoasă – cu soția domnului Garza. Dar, în ultimul timp, membrii familiei Garza şi-au cam luat nasul la purtare şi au intrat pe teritoriul nostru, ca s-o spunem pe-aia dreaptă, pentru că aducem mai mulți bani decât ei... pur şi simplu. Tata şi cu mine nu am căzut de acord asupra unei strategii de afaceri prin care aveam să ne asigurăm că oamenii o să continue să vină în cazinourile noastre, nu în cele ale familiei Garza, atâta tot. Ne-am contrat de multe ori în legătură cu afacerea, dar mereu ajungeam la un consens şi rezolvam problema.

— Şi partea cu „nu va scăpa nepedepsit”? a întrebat Pip.

— Ei bine, a fost o conversație puțin diferită, a recunoscut Zach. Tata mi-a spus că pusese pe cineva să verifice registrele contabile şi se părea că cineva, mai exact unul dintre angajați, fura bani din cazinoul de la Londra.

Cei aflați pe partea cealaltă a mesei şi-au ațintit privirile asupra celor care stăteau pe partea Remy.

— Hei, nu vă uitați la bătrânu' Bobby! a spus Ant. Tăticu' m-a concediat cu ani în urmă. Nu pot fi eu de vină.

— Cineva fură? Din cazinoul meu? a întrebat Lauren.

— Vrei să spui cel pe care-l administrezi, Lizzie, a spus Pip. Eşti doar managerul.

Zach a dat din cap.

— Aşa că pur şi simplu am spus că vom continua investigația şi că hoțul nu va scăpa nepedepsit sau ceva de genul. Nici aici nu este nimic suspect.

Şi-a ridicat defensiv mâinile.

În acel moment, Pip a auzit din nou sunetul. Sau a crezut că a auzit ceva afară. S-a întors spre fereastră. Acum era întuneric, noaptea fiind tot mai aproape să stingă şi ultima scânteie de lumină.

— Ce-i? a întrebat-o Cara.

— Cred că am auzit ceva afară, a spus ea.

— Ce anume? a întrebat de data asta Lauren, renunțând la tonul trufaş al lui Lizzie Remy.

— Nu sunt sigură.

Au ciulit urechile, dar tempoul alert al muzicii jazz era prea tare, iar saxofonul acoperea orice alt sunet.

— Alexa, opreşte muzica! a strigat Connor.

Muzica s-a oprit brusc, iar Pip a ascultat. Era un fel de tăcere asurzitoare; distingea doar răsuflările celorlalți, sunetul propriei limbi care i se mişca prin gură, şuieratul vântului.

Şi apoi s-a auzit din nou.

Un trosnet cutremurător afară, în grădina întunecată.

Capitolul 6

Connor şi-a smucit capul spre fratele lui, cu panica licărindu-i în negrul ochilor.

Jamie i-a susținut pentru o clipă privirea, înainte ca un zâmbet să-i răsară pe chip.

— Doamne, speriați mai sunteți! a zis el. E doar uşa de la magazie; uneori, o deschide vântul şi se trânteşte de pereți. E în regulă!

— Eşti sigur? l-a întrebat Lauren.

Pip a observat că brațul ei reuşise cumva să se strângă cumva în jurul brațului lui Ant.

— Da, a râs Jamie, apoi a adăugat: Tinerii din ziua de azi!

— Ei bine, scuză-ne că am crescut în oraşul crimelor! a contracarat Lauren, retrăgându-şi brațul cu o privire stânjenită îndreptată spre Ant.

— Ar putea fi fantome, a zis el, cu obrajii înroşiți. Cu siguranță cunosc două spirite răzbunătoare care ar putea fi potrivite pentru o misiune de bântuire.

— Ant! l-a avertizat Cara.

— Totul e-n regulă! a insistat Jamie. Ignorați zgomotul. Alexa! Reia muzică şi dă volumul mai tare! Gata, abia se mai aude acum. Nicio crimă *reală* în seara asta, copilaşi! Bun, înapoi în 1924!

Şi-a îndreptat cascheta, iar Pip şi-a luat din nou pixul.

— După cum ştie orice detectiv, un criminal trebuie să aibă un motiv. Mă întreb dacă unul dintre noi ar fi putut să-i poartă ranchiună răposatului Reginald Remy. Să aibă un motiv să-l urască. Vă rog să treceți la următoarea pagină din broşurile voastre!

Pip a ridicat încet capul, iar privirea i s-a îndreptat imediat spre Lauren, care-şi citea cu atâta concentrare propria

broşură, încât îşi muşca buza inferioară. Apoi ochii lui Lauren au țâşnit în sus, ațintiți asupra ei, iar Pip a simțit un fior neliniştitor în stomac. S-au măsurat lung din priviri, până când Lauren a pufnit şi a întrerupt confruntarea nonverbală, cu gura trasă în jos, într-o grimasă.

„Degete lipicioase”? Asta înseamnă cineva care fură, nu-i aşa? Un hoț! Oh, la naiba!

Pip şi-a luat carnețelul şi a început să scrie, mâinile încercând să țină pasul cu mintea. Reginald şi Ralph avuseseră o conversație noaptea trecută despre posibilitatea ca un angajat să fure bani din cazinoul din Londra, cel administrat de Lizzie Remy. Şi astăzi Reginald îi adresase femeii o remarcă destul de tranşantă despre *degete lipicioase*. Probabil credea că ea este hoața! În plus, luând în considerare reacția lui Lizzie, poate că Reginald nu se înşela în privința banilor. Iar dacă Lizzie ştia că Reginald e la curent... Ei bine, o asemenea descoperire cu siguranță reprezenta un motiv suficient de întemeiat pentru a-l ucide. Singura alternativă ar fi fost închisoarea.

Gândurile lui Pip au fost întrerupte de Zach, care şi-a dres glasul şi, reluând rolul lui Ralph, a dat frâu liber unui discurs:

— Păi, da, inspectore, dacă te referi la resentimente în sânul familiei, mă tem că au existat destul de multe între fratele meu, Bobby, şi tata. După cum demonstrează, fără drept de apel, simplul fapt că Bobby a fost scos din testament.

Ant a reacționat, lovindu-l pe Zach în față, puțin prea aproape de ochi.

Zach s-a dat înapoi.

— Au!

— Doar un pic de dragoste frățească! a spus Ant, pronunțând uşor nedesluşit cuvintele.

— În fine, a continuat Zach, aceste resentimente au apărut cu adevărat în urmă cu câțiva ani, pe vremea când Bobby lucra pentru tatăl meu şi era încă *moştenitorul* imperiului cazinourilor. Petrecându-şi mai tot timpul în astfel de locuri, de dimineață până seara, Bobby a dezvoltat o dependență serioasă de jocurile de noroc. Întotdeauna era îndatorat şi împrumuta bani. Iar când băncile au refuzat să-l mai „sponsorizeze", fratele meu a recurs la o sursă mai puțin respectabilă. A împrumutat bani de la o bandă de cămătari şi apoi, desigur, a pierdut din nou totul la jocurile de noroc. Şi când nu a plătit, membrii bandei au amenințat că îl vor ucide. Aşa că tata l-a ajutat pe Bobby, dându-le banii datorați cămătarilor şi achitându-i toate celelalte datorii pentru a-i salva viața. Dar, din acea zi, i-a interzis să mai lucreze vreodată la companie sau să mai aibă ceva de-a face cu afacerea familiei. A spus că va continua să-i plătească o indemnizație lunară, astfel încât să poată trăi confortabil, însă a promis că, dacă Bobby va mai juca vreodată la cazinouri, chiar şi o singură dată, îl va dezmoşteni. I-a dat un ultimatum.

— Da! a încuviințat Ant cu o mişcare din cap. Totul e adevărat! Am împrumutat bani de la oamenii nepotriviți; a fost o bandă numită East End Streeters, dacă vreți neapărat să ştiți. Dar nu înțeleg de ce crezi că asta înseamnă că i-am purtat ranchiună tatălui nostru. El m-a salvat. Şi, mai mult decât atât, a continuat să mă plătească să nu fac nimic. O situație realmente perfectă pentru mine. Fără resentimente din partea mea!

— Ah! a exclamat inspectorul Jamie, citind din scenariul lui. East End Streeters este o bandă periculoasă. Noi, cei de la Scotland Yard, am avut de-a face de atâtea ori cu membrii ei! Vedeți voi, sunt implicați în traficul de cocaină. Pe lângă alte activități ilegale. La începutul acestui an, partenerul meu lucra sub acoperire pentru a le dejuca demersurile, dar

probabil că şi-au dat seama de identitatea lui reală. L-au ucis, împuşcându-l în plină stradă. O treabă foarte urâtă. Mă bucur să văd că ai scăpat nevătămat din toată încurcătura asta, Bobby.

— Mulţumesc, inspectore!

Ce linguşitor! a gândit Pip, în timp ce umplea o altă pagină din carneţel.

— Mai cunoaşteţi pe cineva de aici care îi purta ranchiună lui Reginald? a întrebat Jamie.

Pip a ridicat mâna.

— Mai devreme în seara asta, a spus ea, evitând ochii lui Lauren, Lizzie, Ralph şi cu mine luam ceaiul şi mâncam brioşe englezeşti în bibliotecă împreună cu Reginald, aşa cum aţi auzit deja. Dar a fost un moment când Lizzie şi-a vărsat dulceaţă pe mâini şi pe haine, şi făcea mare caz; Reginald s-a uitat la ea şi a făcut un comentariu referitor la faptul că are adesea „degete lipicioase", a povestit Pip, apoi s-a oprit. Ai fi putut tăia tensiunea din cameră cu un cuţit. Lizzie părea şocată şi s-a scuzat în scurt timp, părăsind în grabă biblioteca.

— Oh, „degete lipicioase", chiar aşa, Lizzie? a necăjit-o Cara, mişcând sugestiv din sprâncene.

— Zicala desemnează o persoană care fură, a clarificat Pip.

Cara şi-a temperat entuziasmul.

— Oh, asta nu-i la fel de distractiv!

Lauren a râs, fluturându-şi dispreţuitor mâna.

— E o nimica toată! Nu a existat deloc tensiune şi nu sunt sigură ce vrei să insinuezi, a zis ea, privind-o de sus pe Pip. Fiind singura lui noră, Reginald adora să mă tachineze, iar eu sunt foarte neîndemânatică şi vărs mereu mâncare pe mine, de aici toată treaba cu „degete lipicioase".

— Cum să nu, Jan[7]! a spus Cara, recreând un celebru meme cu fața. Oricum, am şi eu ceva de împărtăşit!

Toți cei de la masă şi-au îndreptat atenția asupra ei, iar Dora Key, bucătăreasa, a profitat de lumina reflectoarelor pentru a reintra în forță în joc, Cara stând cât de dreaptă putea, dar, totodată, jucându-se agitată cu şorțul.

— Fiind singurii membri ai personalului de la conac, eu şi Humphrey vorbim adesea seara, după ce ne terminăm îndatoririle. Ca să treacă timpul. Şi, ei bine – a ocolit-o cu privirea pe Pip, ochii ei țintuindu-l pe Connor –, săptămâna trecută, conversațiile noastre au devenit puțin cam sumbre. Foarte tulburătoare, luând în considerare ce s-a întâmplat.

— Ce a zis? a intervenit Pip, nerăbdătoare.

— Păi, la începutul acestei săptămâni, Humphrey se plângea de stăpân şi i-am spus „Oh, nu-i chiar atât de rău!". Iar răspunsul lui a fost: „Îl urăsc!". Cineva să scoată un suspin dramatic, vă rog!

Jamie şi Zach i-au îndeplinit cu entuziasm rugămintea. Pip era prea ocupată să ia notițe.

— Bun, mulțumesc! a spus Cara, dând din cap spre ei. Dar nu asta-i partea cea mai rea!

— Stai, există o parte şi mai rea? s-a mirat Ant, privindu-l fix pe Connor. Nu te văd prea bine, Humphrey. Majordomul este întotdeauna de vină, nu-i aşa?

— Mult mai rea, a zis Cara, uitându-se dramatic la fiecare în parte. Cu doar câteva zile în urmă, când Humphrey vorbea despre Reginald Remy, s-a întors deodată spre mine

---

[7] Meme celebru folosit atât pentru a respinge afirmațiile cuiva, cât şi pentru a exprima neîncredere. În filmul *A Very Brady Sequel* (1996), Jan îşi minte sora şi susține că are un iubit pe nume George Glass, iar ea îi spune că „Nu a auzit niciodată de un George Glass la şcoala noastră" (n. tr.).

cu o sclipire îngrozitoare în ochi şi a spus: „Vedea-l-aş mort!”

Capitolul 7

Singurele sunete care spulberau tăcerea erau notele înalte şi joase ale trompetelor care se auzeau în surdină, în timp ce Connor se fâțâia pe scaun.

— Mersi, Dora, pentru că ne-ai dezvăluit conversațiile *private*! a spus Connor, accentuând cuvântul.

— A trebuit să spun adevărul! s-a apărat Cora, care şi-a ridicat defensiv mâinile. Un om a murit.

— Da, dar nu din cauza mea!

— E adevărat? a întrebat Pip. Chiar ai spus asta? Chiar ți-ai dorit ca Reginald să moară?

— Da, am spus asta, dar nu am vorbit serios.

Connor trăgea nelinişţit de papionul alb, de parcă i se strângea în jurul gâtului, încercând să-l sugrume.

— Îmi vărsam năduful, atâta tot. Sunt convins că majoritatea majordomilor îşi vorbesc de rău stăpânii. În plus, eram supărat pe el pentru că, în urmă cu câteva săptămâni, îl rugasem să-mi acorde câteva zile libere, iar Reginald nu a avut nici cea mai mică ezitare când m-a refuzat. A susținut că era atât de ocupat, încât nu putea renunța la serviciile mele pe nepusă masă, indiferent cât de mult l-am implorat.

— De ce ai vrut câteva zile libere? s-a interesat Pip, cu pixul deja pregătit deasupra paginii, aşteptând să aşterne totul pe hârtie.

— Ca să-mi vizitez fiica. O văd atât de rar în ultima vreme! Şi acum e... A fost important pentru mine şi eram supărat, atâta tot! Dar asta nu mă face un criminal!

— Totuşi, te face să arăți al naibii de dubios, a comentat Ant.

— Râde ciob de oală spartă! l-a contracarat Pip.

— Apropo, dacă subiectul actual de conversație sunt persoanele *dubioase* – Connor şi-a desfăcut în cele din urmă papionul, arătând-o cu degetul pe Cara şi răsplătind-o cu aceeaşi monedă –, hai să vorbim despre Dora Key, ce ziceți? Din moment ce te-ai hotărât să-mi dezvălui secretele!

— N-am nimic împotrivă! Sunt o carte deschisă sau, mai bine spus, o *bucătăreasă* deschisă, a zis Cora, făcând cu ochiul.

Din moment ce Pip era prinsă între cei doi, şi-a împins scaunul înapoi ca să poată urmări discuția în contradictoriu.

— Oh, chiar aşa?

Connor şi-a unit vârfurile degetelor.

— Ei bine, atunci ce ziceți de asta? Dora Key a fost angajată de Reginald în urmă cu doar şase luni. O cunoşteam foarte bine pe bucătăreasa dinaintea ei; lucraserăm împreună timp de cincisprezece ani. Apoi, dintr-odată, din senin, şi-a dat demisia, fără niciun motiv real. Nu-mi menționase niciodată că ar vrea să renunțe la slujba de la conac. Şi când a plecat, chiar înainte de a se urca pe barca spre peninsulă, mi-a destăinuit adevărul: primise amenințări cu moartea. Cineva o forța să renunțe, dar nu putea spune cine anume. La nici două zile mai târziu, apare Dora Key. Noua bucătăreasă. Şi găteşti oribil. Deci, cine eşti şi de ce eşti, de fapt, aici?

— Cum îndrăzneşti? V-am făcut Domino's Pizza! a ripostat Cara, încercând să-şi suprime un zâmbet.

— Bine, bine! a intervenit Jamie, reducându-i pe toți la tăcere. E clar că există o mulțime de secrete în această cameră. Şi unele dintre ele ar putea fi legate de crimă. Dar, deocamdată, a sosit timpul ca fiecare dintre voi să-şi descopere cel mai mare secret. Vă rog să treceți la pagina următoare şi aveți grijă ca nimeni altcineva să nu-l vadă!

Scaunul lui Pip a scârțâit din nou pe podea când l-a tras înapoi la masă.

— Stai, pot să mă piş înainte de următoarea parte? a întrebat Ant. Mai am puțin şi explodez!

Jamie a încuviințat din cap.

— Da, sigur! Ceilalți îşi pot citi secretele cât aşteptăm.

Lui Pip i-a tresărit inima în piept când şi-a înşfăcat broşura. Care era cel mai mare secret al ei? Ce ascundea, de fapt, Celia Bourne?

A întors pagina.

SECRETUL TĂU

Nu eşti cine pretinzi că eşti, Celia Bourne. Ai minţit în tot acest timp; nu eşti guvernantă.

Eşti o spioană care lucrează pentru Serviciul Secret al Majestăţii Sale. Acum câteva săptămâni ai fost abordată de un supervizor şi ţi s-au oferit o sumă frumoasă şi o funcţie permanentă în viitor dacă îl investighezi pe unchiul tău, Reginald Remy. Guvernul bănuia că avea legături cu comunişţii şi că ar putea să fie implicat în activităţi de răzvrătire. În plus, este de părere că i-ar fi putut plăti recent o sumă foarte mare de bani lui Harris Pick, un miner şi cunoscut agitator comunist.

Misiunea ta a fost să găseşti dovezi ale acestui transfer bancar.

TU ai fost cea care a spart seiful după ce ai plecat din bibliotecă şi înainte ca Reginald să se întoarcă în biroul lui la 17.15.

Jocurile Kill Joy™

Tu ai furat carnetul de cecuri al lui Reginald din seif. Nu mai era nimic altceva acolo, în niciun caz noul testament. Când Ralph te-a auzit la telefon, vorbeai codat cu supervizorul tău.

TREBUIE SĂ PĂSTREZI ACEST SECRET!

Dacă află cineva că tu ai spart seiful, trebuie să minți în legătură cu motivul infracțiunii. Spune-le că, pur şi simplu, căutai o fotografie veche a mamei tale şi ai crezut că unchiul tău o ținea în seif. Ai luat carnetul de cecuri doar pentru că ai vrut să vezi cu cât îi plătea Reginald Remy pe ceilalți membri ai familiei, din moment ce întotdeauna te-a necăjit acest lucru.

Pagina 4

Jocurile Kill Joy™

Pip a pus broşura cu fața în jos, însă a refuzat să-şi ridice privirea. În cazul în care cineva o urmărea pe furiş, nu voia să rişte să-şi demaşte secretul, să-i fie furat din minte doar pentru că ochii o dădeau de gol. Un gând prostesc, era conştientă de acest lucru, dar tot nu s-a uitat în jur.

O spioană! Simțise că ascunde un secret destul de mare, dar să fie o spioană a guvernului? Asta schimba totul. Şi, în timpul acelei coversații telefonice cu supervizorul ei, Ralph o auzise rostind cuvintele „să-i pună capăt”. Dacă primise ordin să-l elimine pe Reginald Remy de îndată ce găsea dovezi ale trădării lui? Dacă ea era criminalul? Ar fi putut să o facă? Era Celia Bourne capabilă să comită o crimă?

Înlăturând întrebările apăsătoare, a devenit din nou conştientă de ce se întâmpla în jurul ei: ceilalți reluaseră conversația. Poate că era sigur să înalțe acum privirea. Nimeni nu-i acorda atenție, dar, cumva, tot se simțea urmărită, firele de păr ridicându-i-se pe ceafă.

— Pot să-mi verific puțin telefonul, Connor? a întrebat Lauren. Tom probabil îmi trimite mesaje şi se întreabă de ce îl ignor.

— Nu! a răspuns Cara în schimb. Ştie că eşti la o petrecere cu tematică polițistă. Poți rezista câteva ore fără

să-ți contactezi iubitul. Sunt sigură că vei supraviețui! Adică, doar dacă nu cumva tu l-ai ucis pe Reginald Remy, caz în care, probabil, te vor spânzura.

— Bine, v-ați citit toți secretele? a întrebat Jamie. Oh, staţi... Ant nu s-a întors încă.

Connor a pufnit şi s-a uitat nedumerit la uşa deschisă.

— E plecat de ceva vreme. Nu a băut atât de mult, încât să leşine, nu? Mă duc să văd dacă e bine!

S-a strecurat din cameră, cu paşii înăbuşiți de muzică. Dar nu era destul de tare, încât să acopere vuietul vântului, care şuiera amenințător afară, împrejurul casei, trântind uşa magaziei.

Pip s-a întors spre fereastră, dar acum era întuneric beznă, noaptea revendicându-şi complet domeniul. Vedea doar imaginea în oglindă a camerei de zi, o reflexie însufleţită de Cara, care făcea urechi de iepuraş peste capul lui Pip, şi de flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor. Şi-a privit în ochi geamăna întemnițată în sticlă, în întunericul de afară, până când a revenit reflexia lui Connor.

— Nu-l găsesc pe Ant! a spus el. Am verificat băile de la parter şi etaj. Nu-i acolo! A dispărut!

— Poftim? a spus Pip. Păi, trebuie să fie pe undeva...

— Nu-i nicăieri! M-am uitat peste tot.

— Peste tot?

— Ăăă, nu, n-am verificat chiar toate camerele.

Jamie s-a ridicat în picioare, preluând controlul situației.

— Hai, Con! a spus el. Hai să-l căutăm din nou!

Frații au părăsit camera de zi, iar vocea lui Jamie a răsunat prin casă:

— Ant?! Unde te-ai dus, mucosule?

Cara s-a întors spre Pip.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea, renunțând la accentul Dorei.

— Nu ştiu!

Cele două cuvinte pe care Pip ura să le rostească.

— Nu poate să fi plecat nicăieri, nu cu adevărat, a intervenit Zach, dar nici măcar el nu părea sigur.

— Ant?

Strigătul lui Connor a fost atenuat de covoare şi de pereți, dar neliniştea crescândă nu putea fi temperată sau mascată.

— Ant! ANT!

Cuvântul s-a auzit din ce în ce mai tare, pe măsură ce Connor se întorcea spre ei, cu Jamie chiar în urma lui.

A urmat o tăcere stranie, ca şi cum se aşteptau ca altcineva să elucideze misterul în locul lor sau să audă vreun sunet distinctiv. Cumva, atmosfera apăsătoare schimbase până şi muzica, notele crescendo ale trompetelor sunând acum ca o amenințare.

— Mda, nu-i, ăăă... nu-i aici! a spus Jamie. Ne-am uitat în toate camerele.

— A dispărut? s-a mirat Lauren, trăgând agitată de colierul ei cu mărgele. Cum a putut să dispară?

Pip s-a ridicat. Nu pleca nicăieri, dar, pur şi simplu, nu mai putea sta pe scaun. Cu coada ochiului, şi-a văzut sora întunecată, geamăna din sticlă, făcând acelaşi lucru, susținându-i privirea piezişă. Acum înțelegea de ce se simțea urmărită.

— Cum ar fi putut să plece? Am fi auzit uşa din față, a spus Cara, apoi s-a întors spre Jamie, care i-a răspuns doar printr-o ridicare din umeri.

— Connor, trebuie să ne dai telefoanele, a zis Lauren, ca să-l putem suna pe Ant!

— Cum o să-l sunăm când am şi telefonul *lui*? a replicat Connor pe un ton puțin răutăcios.

Privind scena desfăşurându-se pe sticlă, o idee a prins contur în mintea lui Pip. Toată tărăşenia asta... era un

spectacol. Un joc. O iluzie, la fel ca acei oameni din oglindă, îmbrăcați în costumele lor din anii ’20. Nimic nu era real.

— Jamie, a spus Pip, asta face parte din joc? Dispariția lui Ant?

— Nu, nu face parte din joc! a răspuns el, cu chipul inexpresiv.

— Era ceva scris în broşura lui Bobby? a insistat Pip, iar ochii ei au început îndată să o caute, găsind-o abandonată pe farfuria lui Ant. Vreo instrucțiune să se ascundă? El este următoarea persoană care va fi ucisă?

— Nu! a asigurat-o Jamie, ridicându-şi aproape cu solemnitate mâinile, fără nicio urmă de amuzament în ochi. Jur că dispariția lui nu face parte din joc. Asta nu ar trebui să se întâmple. Promit!

Pip l-a crezut, observând neliniştea crescândă care-i pusese stăpânire pe chip, precum şi încruntătura tot mai adâncă.

— Unde ar fi putut să plece? E întuneric afară, a continuat ea şi a făcut un semn spre fereastră. Şi nu are telefonul la el. Ceva nu-i în regulă!

— Ce să fac? a murmurat Jamie, fără să adreseze cuiva anume întrebarea.

Părea să devină tot mai mic, şase ani furați într-o fracțiune de secundă, până când a fost doar unul dintre ei.

— Nu...

Dar Pip nu a auzit ce a spus în continuare.

O bătaie puternică, venită dinspre fereastră, i-a făcut pe toți să țipe.

Era cineva acolo, afară. Cineva imposibil de văzut. Care bătea în fereastră. Iar şi iar. Din ce în ce mai repede. Atât de tare, încât geamul părea să tremure în cadru.

— O, Doamne! a țipat Lauren, împleticindu-se înapoi spre peretele îndepărtat, scaunul ei lovind podeaua cu un zăngănit.

Pip nu putea vedea nimic. Afară era prea întuneric, iar înăuntru, prea luminos. Distingea doar reflexiile lor, ochii larg deschişi şi temători. Erau orbi. Prinşi în capcană. Şi cineva se afla de cealaltă parte a ferestrei, cineva care putea vedea totul.

Pip a privit reflexia Carei strângându-i mâna înainte să simtă gestul.

Bătăile au reînceput, însă de data aceasta erau mai puternice, mai rapide, iar inima lui Pip bubuia din ce în ce mai tare, încercând parcă să-i scape din piept. De fapt, erau prea rapide; poate că erau mai multe persoane afară?

La fel de brusc, bătăile au încetat. Geamul nu s-a mai zguduit în cadru. Dar Pip le simțea în continuare, de parcă se aflau acum în ea, ascunzându-se undeva, la baza gâtului.

— Ce..., a început să spună Connor.

Îi tremura puțin vocea.

Apoi lumina a inundat lumea de afară, trecând prin fereastră pentru a ajunge la ei, iar Pip şi-a acoperit ochii împotriva strălucirii orbitoare.

Capitolul 8

— Ce nai...

Pip a clipit până când ochii ei au putut să se acomodeze cu lumina revărsată din grădină şi să se concentreze asupra siluetei umbrite.

Când a clipit din nou, siluetei i-au crescut brațe şi picioare. O persoană stătea acolo, chiar dincolo de fereastră.

Era Ant!

Cu o expresie sfioasă şi mustața aia stupidă şi strâmbă pe chip, căutând peste umăr proiectorul senzorului de mişcare de care trebuie să se fi împiedicat.

— Ce mama naibii?

Jamie părea puțin supărat, trântindu-şi broşura pe masă şi întorcându-se spre fratele lui. Connor a răsuflat lung.

— Îmi pare rău! Aşa se comportă mereu, îi place să facă farse.

— Bun, poate să le facă în timpul lui liber? a zis Jamie. Acum s-ar putea să nu mai terminăm jocul înainte să vină ai noştri şi să ne ia.

— Scuze, Jamie! Scuze, ştiu că ai depus mult efort în seara asta.

Connor s-a răsucit spre fereastră şi a strigat:

— Ant, treci în casă! Nebun afurisit ce eşti! a adăugat în şoaptă.

Ant s-a îndepărtat de geam şi s-a grăbit spre uşa bucătăriei, pe unde trebuie să se fi furişat în grădină.

— N-a fost deloooooc amuzant! a comentat Lauren, care şi-a ridicat scaunul de pe podea şi s-a aşezat la loc.

— Salut! i-a întâmpinat Ant fără suflu, când a revenit în camera de zi. O, Doamne, a fost atât de amuzant, ar fi trebuit să vedeți ce fețe ați făcut! Lauren, arătai de parcă te-ai fi scăpat pe tine!

— Du-te dracului! a replicat ea, dar un zâmbet i se furişase deja pe față.

Nu durase mult până să-l ierte.

— Şi, Pip – Ant s-a întors spre ea –, te-ai tot uitat, cumva, direct la mine. Credeam că mă poți vedea.

— Hmm...

A fost singurul răspuns pe care i l-a oferit, în timp ce-şi certa inima şi încerca să o forțeze să-şi tempereze bătăile.

— Păi, a spus Zach, măcar *a fost* doar o farsă, iar Ant nu a fost ucis cu sânge-rece de un criminal.

Zach, veşnic împăciuitorul! Deşi Pip nu era sigură că îi împărtăşea părerea în acest moment.

— În fine, a intervenit Jamie, ridicând vocea, trebuie să continuăm, altfel nu-l vom aduce niciodată pe acest criminal în faţa justiţiei! Dacă Bobby Remy a încetat cu prostiile, să trecem mai departe!

Apoi a deschis broşura principală şi şi-a trecut fulgerător ochii peste pagini.

— Aşa, bine! Acum, că v-aţi aflat cu toţii cele mai mari secrete, cele pe care trebuie să le protejaţi cu orice preţ, a sosit timpul să divulgaţi alte secrete pe care s-ar putea să le ştiţi despre ceilalţi suspecţi. Vă rog să luaţi loc şi să citiţi următoarea pagină a broşurii voastre!

Poftim? Pip a recitit ultimul punct. De ce lăsa probe la vedere? Ce fel de spioană idioată era Celia Bourne? Pip nu ar fi niciodată atât de proastă! Şi acum trebuia să meargă şi să îndrepte lucrurile înainte să fie prinsă.

Dulapul din hol, acela servea drept sală de biliard. Totuşi, cum putea Pip să plece din camera de zi fără să atragă atenţia tuturor asupra ei? Mai ales după farsa pe care tocmai le-o făcuse Ant.

— Păi, a spus Connor în rolul majordomului Humphrey, dacă vorbim despre secrete, presupun că s-ar putea să ştiu eu unul. Unul deosebit de savuros!

— Scuipă tot, bătrâne Hump! l-a încurajat Cara.

— Nu vreau să fiu necuviincios – Connor şi-a plecat capul – şi cu siguranţă nu spionam.

Pip a tresărit, însă nici măcar nu a trebuit să se prefacă, surprinsă că unul dintre cuvinte fusese rostit atât de curând. A lovit din greşeală paharul, cu încheietura, dar l-a prins înainte să se răstoarne, atrăgând privirea lui Connor.

— Scuze! a şoptit ea.

— Totul s-a întâmplat ieri, după-amiază târziu, în timp ce mă plimbam prin casă şi-mi îndeplineam îndatoririle de majordom. Am auzit... Păi, din unul dintre dormitoarele de la etaj am auzit un bărbat şi o femeie, ăăă... Adică, cred că i-am auzit cum au *relaţii*.

Ant a pufnit zgomotos.

— Şocant, din moment ce avem un cuplu căsătorit care stă aici. Ralph şi Lizzie.

Pip a fluturat mâna spre Zach şi Lauren, aşezaţi de cealaltă parte a mesei.

— Da, aveţi dreptate, coniţă!

Connor s-a înclinat din nou.

— Numai că mă îndreptam spre salon când am auzit aceste... *relaţii*... iar conaşul Ralph era în salon în acel moment şi juca şah cu tatăl lui.

Cara a scos din nou suspinul emblematic, arătând spre Lauren.

— De ce arăţi spre mine? a întrebat Lauren, care părea cu adevărat îngrozită. Putea fi oricare dintre noi.

— Foarte puţin probabil să fiu eu, din moment ce sunt o amărâtă de bucătăreasă de o sută de ani, a răspuns Cara.

— Atunci poate că a fost Pip – am vrut să spun Celia.

— Hmm, nu, ar fi fost imposibil, a gândit Pip cu voce tare. Dacă majordomul Humphrey, Ralph Remy şi Reginald Remy erau cu toţii la parter, la etaj s-ar fi putut afla un singur bărbat: Bobby.

Toate capetele s-au întors spre Ant, care s-a străduit să-şi menţină mina inexpresivă, netezindu-şi gânditor mustaţa.

— Mda, deci poate că au fost Pip şi Ant! a spus Lauren, mai tare decât era necesar.

— Bobby Remy este vărul meu, i-a reamintit Pip degrabă.

— P-păi, ş-şi c-ce, s-a bâlbâit Lauren. Incestul nu este ceva nemaiîntâlnit.

— Cred că regina face prea multe jurăminte[8], dragă Lizzie, a spus Pip, apăsându-şi pixul într-un mod, spera ea, enervant. E destul de clar între cine au fost aceste *relaţii*. Mă bucur să văd că eşti atât de apropiată de cumnatul tău. Oh – s-a uitat la Zach –, îmi pare rău, Ralph! Mă gândesc că nu-i deloc uşor să auzi toate astea!

Zach a zâmbit.

— Sunt devastat.

— Ei, bine, neg cu înverşunare! a insistat Lauren.

Părea ruşinată, îndepărtându-şi scaunul de Ant. Arta imită viaţa, a gândit Pip.

— Sunt convinsă că majordomul se înşală. Până la urmă, *este* bătrân, deci nu putem avea încredere în auzul lui. Şi de ce ne întoarcem cu toţii unul împotriva celuilalt? E ridicol!

— Cum zici tu, *comunisto*! a zis Pip.

Cuvântul nu prea se potrivea în contextul actual, dar când ar fi putut să-l strecoare în conversaţie?

— Ştiţi ceva, renunţ! s-a răstit Lauren, încrucişându-şi braţele. Du-te dracului, majordomule...

— Mă numesc Humphrey, a întrerupt-o Connor, atingându-şi ecusonul.

---

[8] *The Lady Doth Protest Too Much, methinks*, în original, tradusă în limba română de Ion Vinea prin „Cred că regina face prea multe jurăminte”, este una dintre cele mai cunoscute replici din operele lui William Shakespeare. În timp ce urmăreşte piesa *Cursa de şoareci* alături de fiul ei, Hamlet, regina Gertruda se simte inconfortabil când regina din piesă jură să nu se mai căsătorească niciodată după moartea soţului ei, dar face exact opusul, aşa cum şi ea s-a căsătorit imediat după ce soţul ei a fost ucis. În prezent, replica este folosită în general în mod ironic când cineva încearcă să susţină cu prea multă îndârjire o minciună, pierzându-şi credibilitatea la fel ca regina din piesa *Cursa de şoareci* (n. tr.).

— Chiar nu-mi pasă cum te numeşti! a spus ea. Deoarece ştiu că ai la rândul tău secrete, pe care le păzeşti cu sfinţenie. Te-am văzut de două ori în weekendul acesta scoţându-ţi o hârtie din buzunar şi uitându-te la ea. O dată chiar te-am prins plângând. Ce este? Ce este acest bilet misterios pe care îl porţi mereu asupra ta, hm?

— Nu ştiu la ce bilet vorbiţi, doamnă! a spus Connor.

— Oh, te referi la *acest* bilet?

Jamie stătea în picioare, în spatele fratelui său. S-a aplecat peste el, apoi şi-a strecurat mâna în sacoul lui Connor, scoţând o bucată de hârtie din buzunarul interior.

— Jamie, cum? a exclamat Connor, ridicându-şi privirea uluită spre fratele lui, fără să-şi ascundă zâmbetul.

— Am metodele mele, a spus Jamie, zâmbind la rândul lui, şi a fluturat biletul împăturit.

Pip a putut vedea textul *Indiciul #3* imprimat pe spate.

— Vai, vai, vai! a spus Jamie şi a despăturit biletul. Trebuie să le mulţumesc ochilor tăi ageri, Lizzie! a adăugat el, apoi s-a prefăcut că îl citeşte. Interesant! Uite, daţi-l din mână-n mână!

I l-a înmânat prima oară lui Pip. Connor s-a aplecat să-l citească peste umărul ei.

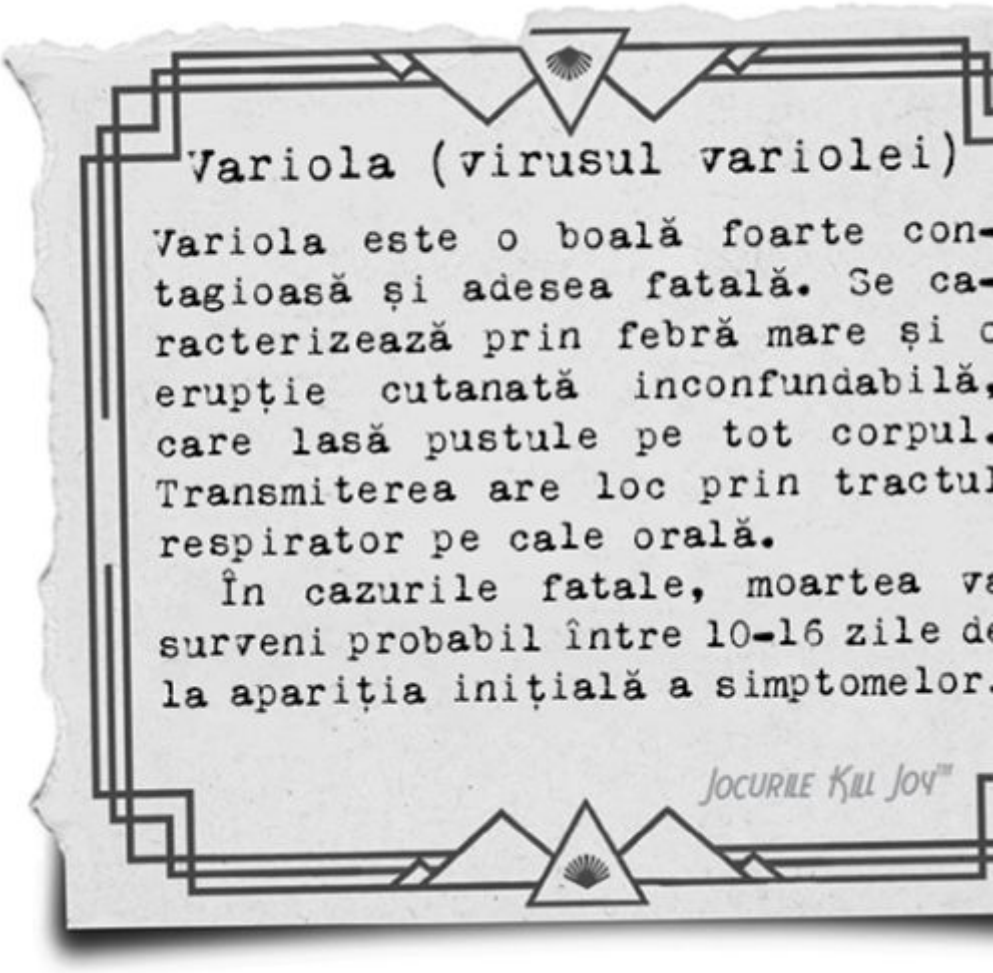
Variola (virusul variolei)

Variola este o boală foarte con-
tagioasă și adesea fatală. Se ca-
racterizează prin febră mare și c
erupție cutanată inconfundabilă,
care lasă pustule pe tot corpul.
Transmiterea are loc prin tractul
respirator pe cale orală.

În cazurile fatale, moartea va
surveni probabil între 10-16 zile de
la apariția inițială a simptomelor.

JOCURILE KILL JOY™

— Ciudat! a comentat Jamie, iar Pip i-a dat indiciul Carei. Pare să fie o pagină ruptă dintr-una dintre cărțile de medicină din biblioteca lui Reginald.

— *Variolă*, a citit Zach cu voce tare când i-a fost înmânat biletul.

— A fost eradicată în anii 1980, a spus Pip.

— Hei, fără călătorii în timp!

Jamie i-a tras una peste cap cu broşura principală.

— De ce ai asta în buzunar? l-a întrebat Lauren pe Connor când indiciul a ajuns în mâinile ei. Şi de ce te tot uiți la bilet?

— Fără motiv, a spus Connor, obrajii lui deja trandafirii înroşindu-se şi mai intens. Mă interesează subiectul, atâta tot. Uneori, îmi place să-mi petrec timpul citind, deşi stăpânul nu aproba o astfel de pasiune. O numea „trândăvie". Din acest motiv ascund biletul.

— Sună foarte suspect! a zis Cara. Greu de crezut!

Connor a deschis gura ca să spună mai multe, apoi a închis-o la loc, ca şi cum ar fi fost forțat să tacă. Pe urmă, a ridicat din umeri, un semn clar că nu mai avea nimic de adăugat în această privință. Intuiția lui Pip îi spunea că poate acum era un moment bun să se furişeze în sala de biliard pentru a găsi şi a ascunde proba incriminatoare. Şi-a pus pixul pe masă, pregătită să vorbească, însă Ant i-a luat-o înainte. La naiba, şi-a ratat şansa!

— Ştiți ceva, a spus el, intrând în pielea lui Bobby şi mişcând de colo-colo un deget pentru a puncta fiecare cuvânt în parte. M-am gândit la asta tot weekendul şi acum, stând vizavi de tine, sunt aproape sigur.

S-a întors să se uite pătrunzător la Cara.

— Te recunosc, Dora Key! Sunt sigur că nu este prima dată când ne întâlnim.

— Oh, nu-mi spune că şi noi ne-am tras-o! a glumit ea, prefăcându-se că-şi răsfoieşte broşura pentru replica insultătoare.

— Nu, dar cu siguranță te-am văzut pe undeva... pe undeva.

Ant s-a dat puțin în spectacol, dornic să ofere la rândul lui o reprezentație memorabilă: a părut căzut pe gânduri, şi-a

trecut degetele teatral peste mustață, trăgându-se de vârfuri, apoi s-a schimbat la față când i-a picat fisa.

— Ia te uită, ți-ai amintit? l-a tachinat Cara. Şi eu te recunosc de *undeva*. Cam prostesc din partea ta să aduci asta în discuție! Nu ne pune pe niciunul dintre noi într-o lumină favorabilă.

— Ştiu! a spus Ant. Dar trebuie să respect ce scrie în broşură!

— Ah, ce naşpa! Poate putem păstra acest secret reciproc distructiv între noi?

— Nu, n-aveți voie! a intervenit Jamie, chicotind uşor. Mărturisiți tot! Acum!

— Bine, bine!

Ant şi-a ridicat mâinile.

— Te recunosc de la Cazinoul Garza din Londra. Te-am văzut acolo de câteva ori, stând cu familia Garza. Ştiu că eşti tu! Recunosc acele, ăăă.... riduri foarte, foarte adânci pictate pe fața ta.

— Vai, mersi! Sunt cea mai frumoasă trăsătură a mea, a răspuns Cara.

— Stați puțin! a intervenit Lauren. Ce caută o bucătăreasă amărâtă într-un cazinou de lux?

În sfârşit o întrebare bună! Pip şi pixul ei aşteptau un răspuns.

— Tare îți mai place să-i judeci pe alții! a bombănit Cara. Şi săracilor le plac jocurile de noroc. Iar asta s-a întâmplat înainte să fiu angajată de Reginald Remy şi să mă mut aici, aşa că nu văd cum trecutul meu vă priveşte pe vreunul dintre voi. În orice caz, de ce vă concentrați asupra mea? Bobby a fost şi el la cazinou. În plus – Cara s-a aplecat înainte –, l-am zărit acolo de mai multe ori, în compania unei bande cunoscute. Şi o dată l-am văzut chiar vânzând pachete mici cu o pudră albă unor clienți ocazionali de-ai cazinoului.

— Pare să fie vorba de cocaină, a spus Jamie, lovindu-şi cascheta de poliţist.

— Stai!

De data aceasta, Zach a fost cel care a intervenit în discuţie, mutându-se pe scaun, astfel încât să-i vorbească direct lui Ant.

— Bobby, ai mers în repetate rânduri la cazinoul Garza, la rivalii noştri? La duşmanii noştri?

— Păi, nu-i ca şi cum aş putea intra în orice cazinou Remy din ţară, nu-i aşa? Am interdicţie pe viaţă să mai calc în vreunul.

— Aşa că ai început din nou să pariezi?

Zach părea realmente trădat.

— N-ai renunţat niciodată la jocurile de noroc, deşi ne-ai promis tuturor, inclusiv tatei, cu ani în urmă, că o vei face?

— Mă declar vinovat! a recunoscut Ant, cu o mână apăsată pe piept, atrăgând atenţia asupra costumului în dungi.

— Tata a promis că te va dezmoşteni dacă vei mai paria vreodată. A aflat?

— Nu!

— Dar mama? A fost prietenoasă cu soţia domnului Garza înainte să moară. Poate i-a spus doamna Garza.

— Nu! a repetat Ant.

Zach s-a încruntat, o umbră întunecându-i ochii. Pip şi-a dat seama că Ralph nu-şi credea fratele.

— Şi *tu* făceai trafic cu cocaină? a zis ea, luându-l în vizor pe Ant.

— Serios, chiar ai încredere în cuvântul unei bucătărese? Hai, verişoară, ştiu că tuturor ne place la nebunie să-l urâm pe Bobby, dar e clar că Dora doar încearcă să abată atenţia de la motivul pentru care se afla acolo! Un comportament foarte suspect.

Ce-i drept, avea dreptate în privința asta! De ce fusese văzută Dora Key frecventând un cazinou de lux şi stând de vorbă cu principalii rivali în afaceri ai familiei Remy?

A urmat un moment de tăcere în care s-au calmat spiritele, de altfel normal în orice confruntare, însă, dacă Pip nu pleca acum, era posibil să nu mai aibă o altă şansă.

— Hei, putem să luăm o scurtă pauză? a spus ea, închizându-şi carneţelul, astfel încât ceilalţi să nu poată arunca un ochi peste numărul tot mai mare de teorii aşternute pe hârtie. Am nevoie la baie!

Jamie a încuviinţat din cap.

— Da, sigur!

— Unde te duci? a întrebat-o Cara pe un ton ferm, ridicându-se la rândul ei în picioare.

— Tocmai am spus.

Pip s-a întors în prag.

— La baie! Şi nu-ţi face griji, n-am de gând să dispar ca Ant!

— Pot să vin cu tine? a insistat Cara, apropiindu-se de ea.

— Nu!

Pip a simţit cum inima i se loveşte de coaste. Cara avea să strice totul. *Trebuia* să pună chiar acum mâna pe proba aceea.

— Doar mă duc la baie, ciudato! a spus ea.

Palmele au început să-i transpire, sperând că răbufnirea ei era de ajuns pentru a o ţine pe Cara la distanţă. Nu-i plăcea deloc să mintă pe cineva, cu atât mai puţin pe Cara, care era mai mult o soră decât o prietenă.

Dar trucul a funcţionat. Cara s-a răzgândit, iar Pip a ieşit relaxată din camera de zi, singură, şi s-a îndreptat hotărâtă spre capătul holului. A deschis uşa băii aflate la parter şi a închis-o cu putere, astfel încât zgomotul să fie auzit de ceilalţi, chiar şi cu muzica pe fundal. Dar Pip nu a intrat. Şi-

a continuat drumul de-a lungul holului, păşind cât putea de silenţios pe covor.

S-a oprit în faţa dulapului şi a biletului ce flutura uşor şi pe care scria *Sală de biliard*.

Când Pip a întins mâna spre mâner, a observat că degetele îi tremurau. De ce era agitată? Jocul, nimic din toate astea nu era real. Dar nu gândea aşa şi, cumva, se simţea altfel. Mai vie, mai conştientă de ce se întâmpla în jurul ei, cu pielea înfiorată. A deschis dulapul şi, pe podea, dinaintea unui suport de încălţăminte, a văzut ceva ce nu mai fusese acolo până acum, mai exact o bucată de hârtie îndoită, cu un cuvânt şi un număr trecute pe aceasta: *Indiciul #4*.

S-a aplecat şi a întins mâna după indiciu.

Dar nu a reuşit să-l ia.

Chiar când degetele i l-au atins în treacăt, cineva a apucat-o din spate.

Capitolul 9

Mâini nevăzute pe umeri. Degete încleştate pe piele, care o trăgeau înapoi, departe de indiciu.

Pip şi-a pierdut echilibrul şi a căzut, aterizând pe spate. Şi, în cele din urmă, a putut să vadă cine o luase prin surprindere.

— Cara, ce naiba faci? a întrebat ea, străduindu-se să se ridice.

Dar era prea târziu.

Cara se năpustise spre dulap şi-şi strecurase capul înăuntru, iar degetele i se strângeau acum în jurul hârtiei.

Apoi s-a răsucit pe călcâie, ținând indiciul sus, cu un zâmbet larg pe față.

— Ştiam eu că te furişezi să faci ceva nebunesc, a zis ea, înghiontind-o în coaste cu cealaltă mână.

— De unde naiba ai ştiut?

— Ei bine, broşura m-a informat că asta aveai de gând, i-a explicat Cara. Că urma să te furişezi din camera de zi, iar eu trebuia să te prind şi să găsesc o *probă* înainte să o distrugi.

— Of!

Pip a reuşit într-un final să se ridice, eliberându-şi brațele din şalul cu pene. Nenorocitul ăsta de joc era gândit de la bun început ca ea să dea greş!

— Măcar acum ştim că nu vrei doar să mă vezi cum fac pipi.

— Scuze, nu mă atrage deloc asta, a zis Cara. Poftim! a zis fata şi şi-a întins mâna, oferindu-i indiciul înapoi lui Pip.

Pip a dat să-l apuce, era atât de aproape! Apoi, cu o mişcare de felină, Cara l-a îndepărtat din nou şi l-a ascuns la spate.

— LOL, am glumit! a chicotit ea, îndreptându-se spre camera de zi, cu fața spre prietena ei.

Pip s-a răzbunat, împungând-o pe Cara la subsoară.

— Au, ăla a fost sânul meu!

Folosindu-şi fundul, Cara a împins-o pe Pip în perete.

— Ce se întâmplă aici? s-a auzit vocea lui Ant. E o păruială între fete?

Cara s-a eliberat de Pip şi a fugit înapoi în camera de zi, fluturând indiciul deasupra capului.

— Pi... Scuze, Celia încerca să ascundă asta! i-a anunțat ea pe toți, cu Pip târându-şi picioarele în urma ei, puțin stânjenită.

— Numai pentru că jocul mi-a spus să o fac! s-a apărat ea, reluându-şi locul la masă şi încrucişându-şi brațele.

— Ah, deci nu eşti o fată atât de cuminte, nu-i aşa? a tachinat-o Ant.

— Ce-ai găsit, Dora? a întrebat Jamie. Despătureşte biletul şi dă-l mai departe!

— Ce este? a întrebat Zach.

— Un carnet de cecuri care i-a aparținut lui Reginald Remy, a zis Cara. Şi cel mai recent talon arată că s-a făcut o plată către cineva numit Harris Pick. Bătrânul Reggie i-a plătit o sută cincizeci de mii de lire la finalul lunii iulie.

Ant a fluierat, impresionat de sumă.

— Stați puțin! a intervenit Zach, cu o voce nefiresc de controlată, citind direct din broşura lui. Recunosc numele!

El şi tata au servit împreună în Primul Război al Burilor[9]. Tata a spus întotdeauna că Harris i-a salvat viaţa.

Era şi numele agitatorului comunist pe care guvernul suspecta că îl finanţa Reginald Remy. Şi iată dovada Celiei: o sută cinzeci de mii de lire sterline. Erau o *grămadă* de bani, probabil câteva milioane în prezent.

— Da, păi – Cara i-a aruncat o privire nimicitoare lui Pip şi un zâmbet insinuant –, am văzut-o pe Celia ieşind din biroul lui Reginald pe la cinci în seara asta, ţinând carnetul de cecuri în mâini. *Ea* a fost cea care a spart seiful şi l-a furat!

— Celia?

Zach o privea nedumerit, părând tulburat.

— Da, bine! a oftat Pip. Eu am făcut-o! Eu am fost cea care a spart seiful. Dar aparenţele pot fi înşelătoare. Pur şi simplu căutam fotografia pe care Reginald o avea cu mama. N-am zărit-o nicăieri prin casă, aşa că m-am gândit că, mai mult ca sigur, o ţinea în seif. Am vrut doar să văd dacă arăt ca ea acum.

— Oh, buhuhu, ia mai scuteşte-ne de povestea asta lacrimogenă! a spus Ant. Dacă aşa stau lucrurile, de ce ai furat carnetul de cecuri?

— Păi, când l-am deschis, nu era nimic acolo în afară de asta.

Pip a arătat spre hârtia din mâinile Carei.

— Şi cred că am vrut să ştiu câţi bani le dă unchiul meu copiilor lui şi partenerilor lor, a adăugat ea, uitându-se urât la Lauren. Întotdeauna m-a necăjit acest lucru. Sunt orfană şi ar fi putut să mă ajute, dar a ales mereu să nu o facă.

---

[9] Primul Război al Burilor (20 decembrie 1880–23 martie 1881) reprezintă conflictul dintre Imperiul Britanic şi coloniştii de origine europeană, în special olandeză, din Republica Sud-Africană, numiţi buri. S-a încheiat cu înfrângerea decisivă a britanicilor în Bătălia de la Majuba Hill (n. tr.).

— Interesant! a spus Jamie, lăsându-l pe inspector să preia frâiele discuției. Deci, Celia, acum te putem plasa la locul faptei cu doar cincisprezece minute înainte de comiterea crimei, dacă am restrâns corespunzător intervalul.

Dovezile se adunau împotriva lui Pip.

— Da, dar, a protestat ea, Dora tocmai a spus că m-a văzut ieşind din birou la ora 17, ceea ce înseamnă că am părăsit locul faptei cu mult înainte de momentul comiterii crimei. În plus, *ea* ce căuta la etaj? Ai tot insistat că ai fost fix atunci în grădina de legume. Deci e clar că şi tu minți!

— Exact, mulțumesc!

Entuziasmat, Zach a lovit cu palma în masă.

— Dora, nici măcar nu ai fost acolo ca *să nu mă vezi* în timpul plimbării mele şi să arunci îndoieli asupra alibiului meu.

— Şi de ce te îndreptai spre biroul lui Reginald? a întrebat Pip, care s-a întors împotriva Carei.

— Ştiți ceva, i-am spus lui Ralph şi o mai spun o dată! a zis Lauren. Nu-mi place bucătăreasa asta, dai mereu peste ea în locurile în care nu ar trebui să fie. Parcă ne spionează!

Pip nici nu a reacționat prima oară, tresărind la auzul cuvântului cu o jumătate de secundă prea târizu. A ridicat privirea şi a întâlnit-o pe cea a lui Connor; o urmărea de ceva vreme.

— Pari puțin cam agitată, Celia! a remarcat el.

— Aşa e!

Jamie a bătut din palme.

— Suntem foarte aproape de aflarea adevărului; curând, vom descoperi care dintre voi este criminalul. Dar, înainte să ajungem în acel punct, cred că ucigaşul trebuie să fie sincer față de sine şi să admită că are mâinile murdare de sânge. Aşadar, dacă vă uitați sub farfurii – stai, Connor, lasă-mă mai întâi să explic –, veți găsi un plic cu numele

vostru pe el. Înăuntru va fi o bucată de hârtie care vă va dezvălui dacă sunteți sau nu criminalul. Dar – a ridicat un deget pentru a sublinia ideea – trebuie să vă controlați reacțiile. *Poker face*, bine? Nu vă dați de gol, indiferent dacă sunteți sau nu ucigaşul!

S-a uitat fix la toți, pentru a se asigura că au înțeles, privirea lui stăruind cel mai mult asupra lui Ant.

— Bine, acum!

Pip şi-a împins farfuria înainte, conştientă că bunul ei prieten, Connor, pusese ochii pe felia de pizza nemâncată. Iar sub veselă, ascuns în tot acest timp atât de aproape de ea, a găsit un plic mic cu numele ei imprimat pe spate: *Celia Bourne*.

S-a uitat pe furiş la ceilalți, care-şi rupeau deja plicurile, şi a întins mâna după al ei.

S-a oprit. Şi-a retras degetele şi a încleştat pumnul.

Dacă ea era criminalul? A simțit un gol în stomac, un fel de sentiment rău-prevestitor care i-a sporit neliniştea. Celia fusese la locul crimei cu doar cincisprezece minute înainte de ora morții. Dacă văzuse talonul de cec pentru Harris Pick – dovada trădării lui Reginald – şi, la ordinele supervizorului ei, se întorsese în birou ca *să-i pună capăt* unchiului ei? Un cuțit înfipt în inimă. Nu se simțise niciodată binevenită în familia Remy, nu cu adevărat. Poate că furia sau, de ce nu, antrenamentul preluase controlul. Indiferent de răspuns, un bărbat era mort, iar ea era posibil să fie vinovata. Era posibil să fie criminala. Răspunsul era chiar acolo, în fața ei.

Pip a luat plicul, a ridicat clapeta şi a scos bucata de hârtie îndoită. A despăturit-o, ținând-o aproape, şi, cu inima-n gât, a citit cuvintele de pe bilet.

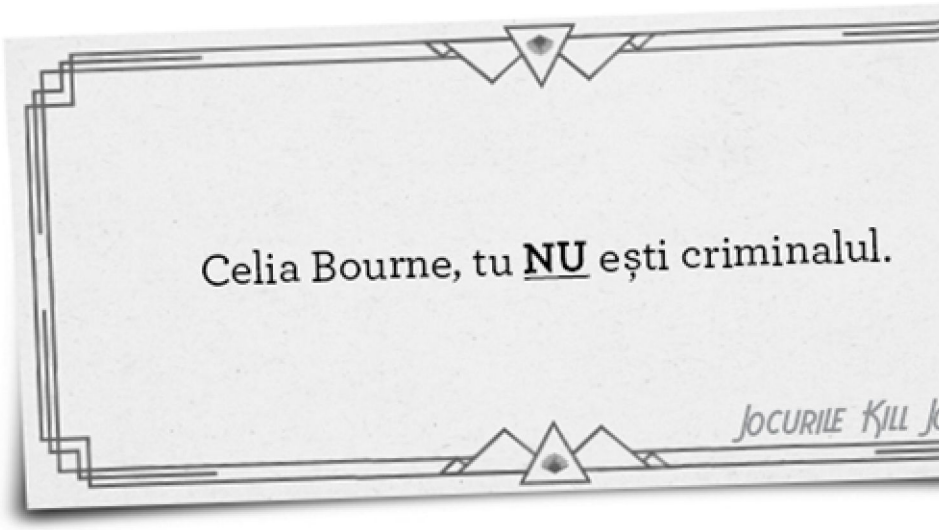

L-a citit din nou, doar ca să fie sigură, vocea din capul ei pronunțând cu o dicție exagerată fiecare silabă. Slavă Cerului, nu ea era criminalul! Era nevinovată!

Pip s-a uitat în jur, urmărindu-şi prietenii cum îşi schimbă expresiile ca să-şi ascundă secretele. Connor îşi mişca sprâncenele într-o configurare nefirească de una sus, ambele sus, una jos, ambele jos. Lauren chicotea, aruncând priviri dintr-o parte în alta. Ant studia tavanul. Cara se holba la ei, cu ochii măriți într-un mod atât de comic, încât – împreună cu ridurile pictate pe față – părea ca şi cum orbitele îi explodaseră. Zach tăcea, străduindu-se să-şi păstreze chipul inexpresiv.

Dacă nu era ea, atunci cineva de la masă era criminalul. Unul dintre cei cinci prieteni ai ei. Dar cine? Oricare dintre

ei avusese oportunitățile şi mijloacele necesare pentru a comite crima. Iar acum Pip avea şapte pagini pline de notițe despre toți şi de ce ar fi putut să-l ucidă pe Reginald Remy. În ochii ei, toți păreau vinovați, dar numai unul putea fi criminalul.

— Ce joc actoricesc extraordinar! a comentat Jamie, cercetându-i pe toți. Bun, acum, că ucigaşul ştie cine este, e timpul pentru *ultimul indiciu-ooo*, a cântat el pe melodia „The Final Countdown".

Connor a urlat părțile instrumentale, zgâriindu-le tuturor timpanele cu *dum-dum-dum-duuuum*-urile lui.

— În cursul serii, se pare că unul dintre voi a încercat să-l păcălească pe inspectorul Howard Whey, a spus Jamie, lovindu-se cu degetul mare în piept. Cineva a încercat să arunce o probă incriminatoare într-un loc în care niciunul dintre voi nu s-ar gândi să caute. Să o ascundă chiar printre resturile acestei cine.

— Ha? a reacționat Connor, care şi-a ridicat din nou o sprânceană, în timp ce se uita nedumerit la fratele lui.

Urmărind privirea lui Jamie, Pip a studiat centrul mesei. Cele trei lumânări roşii pâlpâiau în continuare, iar acolo se aflau şi grămada lor tot mai mare de indicii, câteva sticle odinioară pline de vin roşu şi berile băute de Connor. Toate farfuriile erau goale, în afară de cea a lui Pip, deoarece mintea îi lucrase atât de intens, aproape fără pauză, încât nu avusese timp să acorde o importanță prea mare mâncării. Ce voise să spună Jamie? Ce se schimbase aici?

Şi apoi şi-a dat seama. Ce fusese înainte în centrul mesei şi acum lipsea.

— Cutiile de pizza!

Pip a sărit în picioare. Jamie a ridicat din umeri, dar un zâmbet jucăuş îi trăgea uşor colțurile gurii.

— Unde sunt? Lângă coşurile de gunoi? a întrebat Connor, însă Jamie refuza să le divulge ceva, cu chipul parcă cioplit

în marmură. Haideți! i-a îndemnat el pe toți, ieşind în grabă din living şi îndreptându-se spre bucătărie, urmat îndeaproape de Pip, cu nelipsitul carnețel în mână.

Cutiile de Domino's Pizza fuseseră stivuite în colț, ascunse lângă coşul de gunoi. Connor s-a aşezat în genunchi – mimând disconfortul din cauza vârstei înaintate a lui Humphrey Todd – şi a început să le scoată din teanc, deschizându-le capacele de carton, cu restul grupului adunat în spatele lui.

— Aha! a exclamat el, ridicând o bucată de hârtie, acoperită acum de puțin sos de usturoi şi de unsoare de pizza.

Pip a văzut cuvintele *Indiciul final* imprimate pe spate.

— Vedeți, nimic nu-i scapă inspectorului Howard Whey! a spus Jamie, triumfător. Humphrey, te rog să dai biletul şi celorlalți din grup!

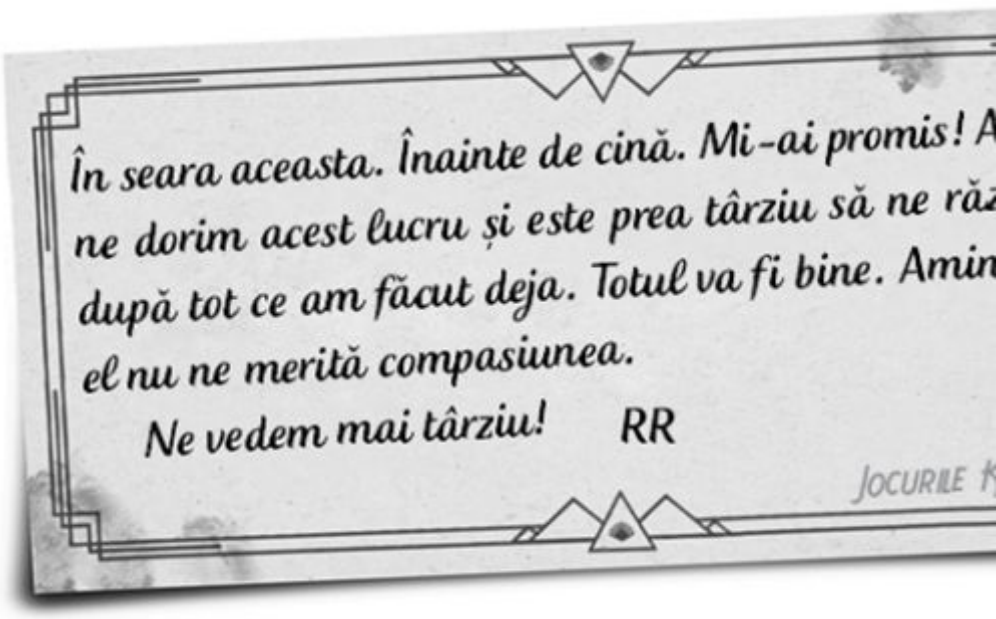
În seara aceasta. Înainte de cină. Mi-ai promis! A
ne dorim acest lucru și este prea târziu să ne răz
după tot ce am făcut deja. Totul va fi bine. Amin
el nu ne merită compasiunea.
Ne vedem mai târziu! RR
JOCURILE

— Ooo, suculent! a spus Connor. Literalmente! a adăugat el, ştergându-şi sosul de pizza de pe degete.

— RR, a zis Lauren. Evident, a fost scris de unul dintre voi.

S-a întors spre fraţii Remy.

— Şi Bobby a lăsat deja un bilet astăzi, semnându-se RR, Robert Remy, a spus Pip, dar ceva nu-i dădea pace, un fel de gând incomplet, pe care încă nu-l putea înţelege.

Ce era? Ce o deranja în legătură cu acest bilet?

— Pare genul de bilet pe care cineva l-ar putea trimite soţiei fratelui său, căreia i-o trage fără ştirea lui, a spus Cara. Voi doi plănuiaţi să aveţi mai multe *relaţii* în seara asta? i-a întrebat ea pe Lauren şi pe Ant.

Pentru o clipă, Pip a luat în considerare o astfel de posibilitate. Nu putea nega că era o teorie corectă, perfect

validă, dar instinctul o avertiza că se îndrepta într-o direcție greşită.

— Sau poate că doi oameni plănuiau să comită crima împreună? Doi criminali? a propus Connor entuziasmat.

Pip s-a gândit şi la asta. Ținând cont de bilet, părea că toate piesele de puzzle se potriveau la fix. Haosul îi înstăpânea mintea.

— În calitate de inspector genial, a intervenit Jamie, pot confirma că doar unul dintre voi şase este criminalul. Şi acum – a bătut tare din palme – a venit în sfârşit momentul să-l demascăm pe ucigaş! Să dezvăluim tot adevărul şi nimic altceva decât adevărul. Iar acum, dacă binevoiți să vă reluați locurile în camera de zi...

Le-a făcut semn să se îndrepte spre capătul holului.

Au ieşit, poticnindu-se, din bucătărie, însă, în timp ce toți ceilalți discutau cu înflăcărare despre crimă, nerăbdători să facă schimb de teorii şi scoțând din când în când câte-o exclamație scurtă pentru a puncta o idee, Pip tăcea, singură cu gândurile ei. Revizuia cazul de la început până la sfârşit, trecând prin toate etapele, aşa cum ar fi putut proceda Celia Bourne. Analiza cu minuțiozitate fiecare indiciu, abordându-l dintr-un unghi diferit.

Cei şase s-au aşezat din nou la masă. Fără să piardă vremea, Pip a deschis carnețelul şi a început să răsfoiască frenetic paginile, citind în grabă scrisul tot mai neregulat. Atât de mulți suspecți, atât de multe motive să-i fi dorit moartea lui Reginald Remy! Dar cine îl ucisese? Care dintre ei era criminalul? Indiferent de perspectivă, degetul acuzator era mereu îndreptat înspre Robert „Bobby” Remy. Încă de la bun început, atât de multe dintre indicii îl puseseră într-o lumină nefavorabilă. Aproape prea multe, iar ceva în legătură cu toate acele dovezi adunate împotriva lui nu-i dădea pace. Îi scăpa ceva.

Pip tocmai se apucase să scrie o listă cu numele personajelor pentru a le tăia pe rând, când lumea a dispărut, furată chiar din fața ochilor ei.

De îndată ce luminile s-au stins, întunericul a înghițit totul. Muzica s-a oprit, lăsând în urma ei o tăcere atât de tulburătoare, încât le țiuiau urechile.

S-a spulberat o secundă mai târziu, când cineva a țipat.

Capitolul 10

— Lauren, nu mai țipa! s-a auzit vocea panicată a lui Connor de undeva, din dreapta.

Ochii lui Pip s-au acomodat treptat cu întunericul. Nu-şi pierduse complet vederea; cele trei lumânări din față formau o sferă pâlpâitoare, răspândind o lumină portocalie care îi permitea să separe contururile neclare ale prietenilor ei de celelalte umbre.

Li s-a alăturat o nouă siluetă fără chip, încremenită în prag, cu capul mult prea mare şi deformat.

— Ce-ați făcut? a întrebat umbra cu glasul lui Jamie.

— Nimic! a răspuns Connor.

— Ah, la naiba! Probabil că e o pană de curent, a spus el, mutându-se de pe un picior pe altul, o mişcare subtilă în întuneric.

— Nu e o pană de curent, a zis Pip, care nu şi-a recunoscut propria voce.

Suna straniu în urechile ei, despicând neliniştea nefirească.

— Uitați-vă afară! i-a îndemnat ea pe toți, apoi a arătat spre fereastră, uitând că era doar o formă neclară în întuneric. Puteți vedea luminile de la ferestrele vecinilor. Ei încă au curent. Înseamnă că a sărit o siguranță.

— Ah! a zis Jamie. Ați băgat ceva în priză?

— Nu! s-a auzit din nou vocea lui Connor. Stăteam aici, atâta tot! Alexa era activată.

— E în regulă, trebuie doar să resetăm cutia de siguranțe.

Pip s-a ridicat în picioare, orbecăind în jur.

— Ştii unde este? Afară, cumva?

— Nu, cred că-i în pivniță, a zis Jamie. Nu ştiu! Nu cobor niciodată acolo.

— Pentru că e al dracului de înfricoşător, a adăugat Connor, fără să-i fie de ajutor.

— Ați resetat vreodată o cutie de siguranțe? a întrebat ea.

Tăcerea fraților Reynolds era un răspuns în sine. Nimeni altcineva nu s-a oferit să rezolve situația.

— Bine! a oftat ea. O voi face eu!

Dacă tatăl lui Pip ar fi fost aici, ar fi clătinat energic din cap chiar acum; gestionarea cutiilor de siguranță se numărase printre primele sale *Lecții de viață*. Într-adevăr, probabil că nu fusese neapărat necesar ca Pip să fie învățată cum să reseteze una la vârsta de nouă ani, dar o „lecție de viață este pe viață", aşa cum spunea el întotdeauna. Nici măcar să nu-ți treacă prin cap să aduci în discuție verificarea uleiului de maşină, altfel nu-i mai tace gura!

— N-o să ai nevoie de o lanternă sau de ceva asemănător? a întrebat-o Connor.

— Of, Connor, a zis Lauren, aproape invizibilă de cealaltă parte a mesei, ar trebui să ne dai telefoanele ca să le putem folosi lanternele.

— Da, bine, a bombănit Connor peste scârțâitul scaunului când s-a ridicat de la masă. Nu-i stilul anilor '20, dar bine.

Imediat s-au auzit paşi înăbuşiți de covor, apoi un sunet nou: mâinile lui bâjbâind în jurul caloriferului, zăngănitul metalic mai tare decât ar trebui.

— La naiba! a şuierat el. Nu găsesc cheia. Ştiu că am lăsat-o pe aici, pe undeva.

— Fir-ar să fie, Connor!

Lauren, din nou.

— Am nevoie de telefonul meu!

— E în regulă, e în regulă! a intervenit Pip, dornică să detensioneze atmosfera.

Apoi s-a aplecat peste masă şi a luat unul dintre sfeşnice, flacăra dansând în ritmul răsuflărilor ei.

— Serios, văd destul de bine. Connor poate găsi cheia după ce revine curentul.

Pip a folosit lumina tremurândă a lumânării ca să treacă pe lângă Jamie în prag.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o el.

— Nu, nu, mă descurc!

Ştia că e nerăbdător să termine jocul înainte ca toți să fie nevoiți să plece, dar chiar era o treabă pentru o singură persoană. Pip a descoperit că – de cele mai multe ori – alți oameni nu făceau nimic altceva decât să te încetinească. Din acest motiv dispreţuia proiectele de grup.

— Mă întorc repede1 Nu te îngrijora!

Pip nu mai coborâse niciodată în pivnița familiei Reynolds, dar putea fi vorba de o singură uşă. Una care nu era marcată cu un bilet şi nu avusese nici măcar un rol de jucat în imaginarul conac Remy. Uşa de sub scări. A lăsat în jos lumânarea pentru a găsi clanța şi a apucat-o, metalul rece înțepându-i pielea.

— Cred că se află în colțul din stânga din spate, i-a spus conturul lui Jamie.

— Am înțeles! a zis ea, deschizând uşa.

A scârțâit. A naibii, bineînțeles că a scârțâit, sunetul răsunând de-a lungul holului tenebros şi făcând-o să tresară. *Adună-te, Pip! E doar o uşă veche, rar folosită.*

Dinaintea ei se întindea un spațiu gol, atât de imposibil de întunecat, încât ochii ei l-au însuflețit. Umbrele au străbătut numaidecât pragul, strecurându-se afară să o prindă şi să o transforme în una dintre ele, ținute la distanță doar de flacăra plăpândă a sfeşnicului ridicat în fața ei. Trebuia să fie o scară pe aici, pe undeva, ştia asta, simțind treapta de sus cu pantoful înainte să coboare, iar bezna să-i revendice picioarele.

Aerul era mai rece şi mai stătut aici, jos. Cu fiecare pas, întunericul părea să se extindă, lumânarea pierzând lupta. A patra treaptă a scârțâit. Ce surpriză!

Inima i-a sărit în piept la auzul sunetului, deşi mintea a mustrat-o pentru că se purta prosteşte. Toate discuțiile despre crimă trebuie să-şi fi lăsat amprenta asupra ei.

Când a ajuns la a şasea treaptă, ceva i-a mângâiat brațul dezgolit. Ceva delicat, care i-a înfiorat pielea, amintindu-i de atingerea tandră a unor degete. Şi-a fluturat mâna. O pânză de păianjen lipicioasă i s-a agățat de palmă, prinzând-o în capcană. Pip s-a şters de rochie şi a mers mai departe.

Şi-a mişcat piciorul, pregătită să simtă o altă treaptă, dar nu era acolo. În schimb, a dat peste mai mult teren solid. Acum păşea pe podeaua pivniței, un fior şerpuindu-i în sus, pe ceafă. S-a întors să se asigure că drumul de întoarcere există în continuare: conturul mai deschis la culoare al uşii era încă acolo. A jurat pe ce-are mai sfânt că, dacă cineva credea că ar fi amuzant să o închidă în pivniță, o crimă adevărată urma să aibă loc în seara asta.

Un foşnet în spatele ei.

Pip s-a răsucit pe călcâie, flacăra străduindu-se să țină pasul cu ea.

Nu putea vedea nimic, în afară de... Ba da, putea. Acolo, în colț, la doar câțiva metri distanță, se afla cutia de siguranțe. S-a apropiat de ea, ridicând lumânarea pentru a înlătura umbrele. Toate întrerupătoarele coborâseră, inclusiv cel principal, din capăt, vopsit în roşu.

Degetele i-au încremenit în aer. S-a auzit o şoaptă în întuneric. În dreapta. Oare chiar auzise ceva? Nu putea fi sigură, din moment ce îşi simțea inima bubuindu-i în urechi.

Pip a ridicat sfeşnicul deasupra capului, astfel încât să lumineze cât mai mult din camera subterană.

Atunci l-a văzut pe bărbat.

Stătea în colțul opus, cu capul înclinat de parcă o privea curios.

— Ci-cine-i acolo? a întrebat Pip, cu o voce tremurândă.

El nu i-a răspuns. Onoarea i-a revenit vântului, care şuiera prin crăpăturile ascunse undeva deasupra ei.

Degetele lui Pip au tresărit, flacăra a pâlpâit împreună cu ele, iar bărbatul s-a mişcat. Şi se îndrepta spre ea.

— Nu!

S-a întors repede spre cutia de siguranțe. Avea nevoie de lumini, avea nevoie de ele acum, cu doar câteva secunde la dispoziție înainte...

S-a concentrat, cu mâna încleştată în jurul sfeşnicului, respirând din ce în ce mai repede; inspira şi expira şi... Oh, nu! Întunericul era complet, o copleşea, o învăluia. Pip stinsese din greşeală lumânarea. La naiba, la dracu', nu!

Mâinile i-au bâjbâit orbeşte la cutia de siguranțe, acționând întrerupătoare nevăzute cu degetul mare. Sus, sus, sus, sus! În cele din urmă, a găsit forma mai lată a celui principal şi l-a repus în poziția corectă.

Când luminile s-au aprins, bărbatul din umbră a dispărut.

A dispărut, pentru că în realitate era doar o grămadă de cutii de carton puse laolaltă şi acoperite de un cearşaf. În

pivniță se afla doar Pip, deşi inimii ei i-au trebuit câteva secunde bune ca să aibă încredere.

De la etaj s-au auzit uralele şi strigătele de bucurie ale celorlalți.

— Bine lucrat, Pip! a răsunat vocea lui Jamie. Hai înapoi!

Putea să amâne doar puțin întoarcerea, îndeajuns cât să inspire adânc de câteva ori şi să aştepte ca trăsăturile să nu-i mai trădeze teama. Ce naiba o apucase? Era doar o pivniță dezorganizată şi prăfuită. Dar, stai puțin, de ce putea să vadă în jur? Şi de ce fusese lumina aprinsă aici jos? Asta era ciudat!

S-a întors spre scara eliberată acum de umbre. Cu lumânarea consumată într-o mână şi cealaltă pe balustradă, a urcat treptele, ferindu-se de restul pânzelor de păianjen. Şi apoi a zărit ceva complet neaşteptat, imposibil de trecut cu vederea. Un plic strecurat între doi dintre stâlpii scării, în dreptul celei de-a patra trepte scârțâitoare. Un plic pe care scria UN INDICIU SECRET, DOAR PENTRU TINE.

Stai aşa – ce însemna asta?

Pip l-a luat şi a verificat dacă era real.

Era. Cuvintele *Jocurile Kill Joy*™ formau un chenar abia vizibil în jurul marginii plicului.

Când a expirat, răsuflarea i s-a transformat într-un râs agitat, care i-a zguduit gâtul.

Afurisitul ăla de Jamie Reynolds!

Nimic din toate astea, din ultimele minute, nu fusese real.

Totul făcea parte din joc; pana de curent, Jamie pretinzând că nu ştie cum să reseteze o cutie de siguranțe. Probabil că siguranța nici măcar nu sărise; Jamie trebuie să fi fost aici jos, oprind el însuşi întrerupătoarele în timp ce toți aşteptau neştiutori în camera de zi. Toată înscenarea avea drept scop aducerea cuiva în pivniță, astfel încât să fie

pe cont propriu. Iar persoana respectivă îşi câştigase propriul indiciu bonus.

Era al ei!

Cu un zâmbet larg, Pip a rupt plicul, trecându-şi repede ochii peste pagină.

Lumea a încremenit în jurul lui Pip, cu praful suspendat în jurul capului ei şi secretul mototolit în mâini. Reginald Remy oricum urma să moară, iar el ştia acest lucru. Dar nu a vrut ca nimeni altcineva să afle de problemele lui de sănătate. Asta schimba totul. Întregul caz. Primise ce-şi dorise, un alt unghi de abordare, o altă perspectivă. Povestea care se ascunsese acolo în tot acest timp, răscolind acel sentiment neliniştitor înăuntrul ei. Toate piesele de puzzle s-au unit, suspecții schimbându-se fulgerător în fața ochilor ei şi...

Jamie a strigat-o din nou.

— Vin! a spus ea, ajungând în capul scărilor.

A strecurat hârtia sub rochie, îndesând-o în sutien.

Apoi a intrat în camera de zi, unde ceilalți o aşteptau. Când s-a aşezat, punând sfeşnicul înapoi pe masă, privirea ei a întâlnit-o pe a lui Jamie şi a întrezărit micul zâmbet misterios de pe buzele lui strânse. Drept răspuns, a încuviințat discret din cap.

— OK! a spus Jamie, reluându-şi rolul inspectorului Howard Whey. Acum chiar a sosit timpul să aflăm adevărul. Şi timpul să vă faceți cunoscute cu toții presupunerile finale. Cine este criminalul? Vă rog să treceți la ultima pagină din broşurile voastre.

Capitolul 11

Pip ştia.

Ştia cine e criminalul.

Fiecare piesă s-a aşezat la locul ei, toate acele detalii uitate aproape chiar de la început, pe care le văzuse într-o lumină nouă după pana de curent. Indiciile, însă nu doar ce spuneau, ci felul distinctiv în care o făceau. Nu cuvintele, ci forma lor. Fontul. S-a uitat la toţi cei aşezaţi în jurul mesei, derulând totul în capul ei, în timp ce ochii îi fugeau de la un suspect la altul. Totul se potrivea în imaginea de ansamblu, îndeosebi criminalul din această cameră, din acest conac, de pe această insulă izolată unde barca venea doar o dată pe zi.

Adevărul se ascunsese acolo de la bun început, dedesubtul tuturor indiciilor şi al secretelor evidente. Doamne, ce naivă fusese să se lase păcălită! Bineînţeles că nu ar fi fost niciodată atât de bătător la ochi, atât de simplu; până la urmă, era vorba despre o crimă. Dar acum deţinea toate informaţiile, cunoştea întregul caz alambicat: fiecare întorsătură de situaţie şi fiecare pistă falsă. Şi avea nevoie de mai mult de patru amărâte de linii pentru a reda totul, până la ultimul detaliu.

— Bun – Jamie s-a sprijinit în coate –, hai să dăm roată mesei, astfel încât toţi să vă împărtăşiţi teoriile înainte să dezvălui adevărul. Lauren? Vrei să începi tu?

— Bine! a zis ea, jucându-se neliniştită cu colierul de mărgele, trăgându-l mai strâns în jurul gâtului. Deci, cred că ucigaşul este... Cara. Am vrut să spun Dora, bucătăreasa.

A făcut o pauză când Cara a eliberat suspinul ei emblematic, părând ofensată.

— Cred că există o legătură între ea şi rivalii noştri, familia Garza, şi se află aici sub pretexte false, fiind trimisă să fure secrete de afaceri şi apoi să-mi omoare socrul.

Avea dreptate în unele privinţe, a recunoscut Pip. Dar nu intuise corect fix partea cea mai importantă.

— Ant, bănuiala ta?

— Păi, singurul criminal de aici este... Sal Singh, a zis el, rânjind. Trebuie să fie fantoma lui. Mai întâi Andie Bell, iar acum bietul Reginald Remy!

— Ant!

Cara a alunecat înainte, încercând să-l lovească cu piciorul sub masă.

— Au, gata, gata!

Şi-a ridicat mâinile în semn de înfrângere.

— Ăăă, o să zic că... Pip. Cum ziceai că te cheamă?

— Celia, a spus ea, uitându-se urât la el.

— Da, Celia! Cred că avem aici un caz de fată cuminte care devine rea. Şi cred că ar enerva-o cel mai mult pe Pip să fie criminalul. Deci, mda...

— Ce raționament logic, a comentat sec Jamie, puțin supărat. Următorul.

Era rândul lui Zach. Pip l-a privit cu atenție cât şi-a dres glasul.

— Cred că ucigaşul este fratele meu, Bobby Remy, a spus el, ținându-şi ochii plecați. Bobby nu a renunțat niciodată la jocurile de noroc. Cred că mama a aflat despre asta şi l-a confruntat când s-au plimbat în acea zi fatidică, exact acum un an. Sunt de părere că fratele meu a împins-o de pe stâncă şi a ucis-o.

Da, Pip avea dreptate. Ralph Remy bănuise întotdeauna că fratele lui le ucisese mama.

— A ucis o dată şi cred că a ucis din nou, a continuat Zach. Ştia că tata urma să-l scoată din testament şi voia banii. În ochii lui, tata nu a fost nimic mai mult decât o bancă. Din acest motiv a încercat să distrugă noul testament şi l-a înjunghiat pe tatăl nostru în inimă. Oh, cât despre biletul referitor la întâlnirea de dinainte de cină, acela a fost de la Bobby către soția mea, Lizzie. Dar a fost doar o tentativă din partea fratelui meu de a-şi asigura un

alibi, ca să poată susține că se afla cu Lizzie în momentul crimei, chiar dacă ea a negat.

Greşit, a gândit Pip. Nici el nu intuise corect, şi asta era toată ideea. Răspunsul era mai presus de astfel de teorii, un adevăr ce trebuia citit printre rânduri.

— Connor?

Jamie a arătat spre el.

— Eu cred că ar putea fi, de fapt, Celia Bourne, a spus Connor, aruncându-i o privire piezişă lui Pip. Cred că ar putea fi o spioană rusă sau ceva de genul ăsta, pentru că a reacționat mereu la acel cuvânt şi a încercat să ascundă o probă incriminatoare. Cred că minte în legătură cu motivul pentru care a spart seiful lui Reginald. În plus, orice a găsit acolo, ceva ce are de-a face cu tipul ăla Harris Pick, a îndemnat-o să-şi schimbe misiunea şi *să-i pună capăt* lui Reginald Remy.

Pip a fost impresionată de spiritul lui de observație, chiar dacă se înşela amarnic. Şi-a ținut sub control reacțiile, hotărâtă să nu i se citească nimic pe chip. Ea urma. Şi-a întins gâtul, pregătindu-se.

— Cara? a zis Jamie, ochii lui sărind peste Pip.

Oh, o lăsa pe ea să fie ultima! Poate pentru că găsise indiciul secret bonus, iar el bănuia că, mai mult ca sigur, se afla în posesia ei. Şi avea dreptate.

— Păi, în ciuda faptului că actorul care-l interpretează este cea mai enervantă persoană din lume, a început Cara, cu ridurile pictate unduindu-se amețitor pe față, ca într-un dans, voi miza pe Bobby Remy. Totul îl indică pe el, cred. Are o aventură cu soția fratelui său. Nu a renunțat la jocurile de noroc şi acum se pare că e în cârdăşie cu gangsteri. Aşa cum a punctat Ralph mai devreme, probabil şi-a ucis şi mama. A distrus testamentul cel nou şi şi-a omorât tatăl pentru că vrea să pună mâna pe banii din partea lui de moştenire.

Cara se lăsase păcălită de toate acele indicii înşelătoare, exact aşa cum fusese plănuit.

Şi acum a venit rândul lui Pip.

S-a ridicat atât de repede în picioare, încât Jamie nu a avut timp să-i rostească numele.

— Bine, înainte să ajungem la partea în care aflăm cine se află în spatele crimei, a spus ea, mai întâi trebuie să-i scoatem de pe lista suspecților pe cei care nu sunt implicați. Da, Dora Key – a gesticulat spre Cara – este o informatoare a familiei Garza. Membrii ei au amenințat-o pe ultima bucătăreasă ca să o forțeze să-şi dea demisia, iar Dora s-a angajat aici pentru a urmări îndeaproape afacerile familiei Remy şi a raporta orice descoperire. Dar nu ea l-a ucis pe unchiul meu, Reginald; de ce ar face-o? Ea şi familia Garza nu aveau nimic de câştigat în urma morții sale.

Lauren părea dezamăgită, aşa că a fost următoarea pe lista lui Pip.

— Lizzie, reputația ta va fi cu siguranță afectată după toate astea. Ai furat de la familia Remy, şterpelind bani din cazinoul de la Londra. Poate că încercai să capeți o oarecare siguranță financiară pentru cazul în care soțul tău afla că te culci cu fratele lui, divorța de tine şi pierdeai totul. Reginald şi-a dat seama că tu eşti hoțul şi poate că ți-a fost teamă că va merge la poliție. Dar nu tu eşti criminalul, deşi probabil eşti fericită că a murit.

Pip şi-a îndreptat atenția asupra lui Connor.

— Humphrey Todd, tu l-ai urât pe Reginald Remy. Chiar i-ai dorit moartea. Ai susținut că motivul unei astfel de răbufniri a fost simplul fapt că ai cerut câteva zile libere pentru a-ți vizita fiica, iar el te-a refuzat. Nu ai mințit – a făcut o pauză –, dar nu ai spus întregul adevăr. Ai vrut să-ți iei concediu în urmă cu două săptămâni pentru că fiica ta – singura rudă care ți-a mai rămas în toată lumea – contractase o boală mortală: variola. Dar Reginald a spus

nu, iar fiica ta a murit la scurt timp după aceea. N-ai avut nici măcar şansa să-ți iei rămas-bun. Din acest motiv l-ai urât, de fapt, până la sfârşitul zilelor sale. Într-adevăr, răzbunarea este cu siguranță un motiv puternic. Dar nici tu nu l-ai ucis pe Reginald Remy.

După petele roşii din obrajii lui Connor, Pip a ştiut că avea dreptate.

— În ceea ce mă priveşte, a spus ea, cu mâna pe piept, da, Humphrey, ai parțial dreptate. Sunt o spioană care lucrează pentru Serviciul Secret al Majestății Sale şi am fost instruită să-l investighez pe unchiul meu ca să aflu dacă finanța activități comuniste sedițioase. Harris Pick este un cunoscut agitator comunist. Dar nu mi-am ucis unchiul, iar informațiile pe care le-am primit au fost greşite. Reginald nu-i finanța pe comunişti, ci, pur şi simplu, îşi achita datoriile restante, trimițând bani unui vechi prieten, care-i salvase viața în război. Pentru că, şi iată care-i revelația, lume... Reginald Remy ştia că urma să moară.

— Poftim? au strigat Lauren şi Ant la unison, în vreme ce toți ceilalți se holbau la ea.

— Uite!

Pip a scos indiciul secret din rochie, lăsându-l să cadă în mijlocul mesei.

— Un indiciu secret ascuns în pivniță, pentru oricine cobora la cutia de siguranțe. Reginald suferea de cancer pulmonar, iar doctorul i-a spus că nu mai avea mult de trăit. Şi în urmă cu doar câteva săptămâni, doctorul a fost plătit regeşte pentru a-şi ține gura în privința asta.

— La naiba! a exclamat Zach, iar ochii i-au coborât, fixându-se asupra indiciului.

— La naiba, într-adevăr! a continuat Pip. Şi, deşi ai dreptate, Dora, că toate dovezile par să ne indice că Bobby Remy este criminalul nostru, există un motiv precis pentru asta. Dar, în timp ce noi, ceilalți, nu dispunem de alibiuri

pentru momentul crimei, doi dintre suspecții prezenți la această masă chiar au unul.

A dat din cap spre Lauren şi Ant.

— Lizzie şi Bobby Remy au fost împreună în momentul crimei. Având mai multe *relații*, fără îndoială. Lizzie nu ar recunoaşte niciodată că are o aventură, mai ales în fața soțului ei, îngrozită de gândul că Ralph i-ar cere divorțul şi ar pierde această viață confortabilă şi înstărită, cu care s-a obişnuit. Bobby nu a avut de ales decât să-i cânte în strună şi să spună că era singur la o plimbare, fiindcă ştia că Lizzie nu va garanta niciodată pentru el. O informație cunoscută şi de criminalul nostru, care ştia exact unde se va afla Bobby Remy în momentul crimei şi că nu va putea niciodată să demonstreze că are un alibi. Deci, dacă nici Lizzie, nici Bobby nu l-au ucis pe Reginald Remy, mai rămânem cu o ultimă persoană pe lista invitaților din seara aceasta.

Pip şi-a mutat privirea spre Zach.

— Ralph Remy, tu eşti criminalul!

— Poftim? a exclamat Connor cu o voce parcă desprinsă din altă lume, una aflată la mii de kilometri depărtare.

— Deşi nu sunt sigură că te putem numi realmente *criminal*, din moment ce tatăl tău a fost şi el implicat în complot şi a vrut să faci asta.

— Poftim?! a izbucnit Cara.

— Aşa e! Totul a fost un plan elaborat pus la cale de Ralph Remy, Reginald Remy şi de încă o persoană.

Pip a simțit nevoia să se oprească. Inima îi bătea atât de tare, încât îi simțea vibrațiile până în vârful degetului ridicat.

— Inspectorul Howard Whey.

Jamie a înghețat. Şi-a coborât sprâncenele, privind-o atent.

— Poftim?!

De data asta a fost Lauren.

— Ralph a bănuit întotdeauna că fratele său, Bobby, le-a ucis anul trecut mama, împingând-o de pe o stâncă fiindcă a aflat că nu renunțase la jocurile de noroc. Reginald Remy ştia şi el, în adâncul sufletului, că fiul său cel mare e un criminal şi că i-o răpise pe dragostea vieții sale. Dar nu era prima dată când Bobby omorâse pe cineva. Vedeți voi, după ce Reginald Remy i-a plătit datoriile lui Bobby la jocurile de noroc, cele față de cămătarii care amenințau viața fiului său, Bobby chiar li s-a alăturat. A devenit un membru al bandei East End Streeters şi a fost văzut făcând trafic de cocaină la Cazinoul Garza. La urma urmei, Bobby avea o dependență serioasă de jocuri de noroc de întreținut. East End Streeters era o bandă violentă cu care inspectorul Howard Whey şi Scotland Yardul au mai avut de-a face de nenumărate ori până acum. Partenerul tău, inspectore, s-a dus sub acoperire pentru a încerca să demaşte rețeaua de droguri, însă a fost împuşcat pentru asta. Dar ai ştiut întotdeauna exact cine a apăsat pe trăgaci. A fost Bobby Remy. Chiar şi cu cel puțin două crime la activ, nu avea să fie adus niciodată în fața justiției pentru niciuna dintre ele. De ce? Pentru că niciuna dintre ele nu a putut fi niciodată dovedită. Iar Bobby urma să-şi trăiască în continuare viața, liber să ucidă din nou dacă era nevoie. Dacă nu-l oprea cineva.

Pip şi-a dres glasul, apoi a continuat.

— Mergem mai departe, până acum câteva luni, când Reginald Remy a aflat că e pe moarte. Ştia că nu va trăi îndeajuns, încât să vadă că se face dreptate pentru biata lui soție, dar şi că fiul lui cel mare e un bărbat foarte periculos. Aşa că a pus la cale un plan cu Ralph, celălalt fiu al său. Dacă Bobby nu avea să fie niciodată prins şi judecat pentru cele două crime comise anterior, ai naibii să fie dacă nu aveau să se asigure că va fi arestat pentru o altă crimă: uciderea lui Reginald Remy. Reginald oricum urma să

moară; putea la fel de bine să obțină ceva cu moartea lui şi să-l închidă pe Bobby pe viață. Şi să-l plătească pe doctor, ca nimeni să nu le dea în vileag planul. În plus, Ralph nu numai că avea să obțină dreptate pentru mama lui, ci şi putea să pună capăt aventurii dintre soția şi fratele lui, despre care ştia. Probabil că Ralph şi Reginald i-au cercetat trecutul lui Bobby şi au făcut legătura cu polițistul mort. Şi abia atunci l-au abordat pe inspectorul Howard Whey, iar el s-a alăturat planului. Şi tu-ți doreai cu disperare să obții dreptate pentru răposatul tău partener şi să-l scoți pe acest bărbat periculos de pe străzi.

— Dar el cu siguranță nu face parte din joc! a intervenit Lauren.

— Aşa ai crede, nu-i aşa? a zis Pip, vorbind din ce în ce mai repede. Dar această informație a existat de la bun început. De fapt, a fost chiar unul dintre primele lucruri care ni s-au spus. Pe invitațiile noastre era specificat faptul că o singură barcă pe zi părăseşte peninsula pentru a face drumul spre insula Joy, plecând la ora 12.00 fix. Astăzi, Reginald este ucis între 17.15 şi 18.30 şi apoi, la scurt timp – în aceeaşi seară, țineți cont de asta –, inspectorul apare ca să ne ajute să rezolvăm crima. Dar cum a ajuns aici? Gândiți-vă bine!

Pip s-a aplecat peste masă.

— Răspunsul e simplu: el se afla deja aici, fusese aici toată ziua, din moment ce barca părăseşte peninsula doar o dată pe zi. Inspectorul Howard Whey a venit pe insula Joy înainte ca această crimă să fi avut măcar loc. De ce? Fiindcă ştia că va avea loc, fiindcă făcea parte din planul pus la cale pentru a-i înscena lui Bobby Remy uciderea lui Reginald. Din acest motiv majoritatea dovezilor s-au adunat împotriva lui Bobby; inspectorul a îndreptat investigația în direcția pe care a vrut-o.

Pip a scos testamentul rupt şi lipit cu bandă adezivă din teancul de probe din centrul mesei.

— Noul testament nu a fost găsit şi distrus de Bobby Remy, ci de Ralph şi Reginald. Ştim că au fost singuri în bibliotecă mai devreme în seara asta. Atunci l-au rupt şi l-au pus în şemineu; totuşi, nu l-au ars, pentru că au vrut să fie găsit. Fiindcă încercau să stabilească un motiv pentru ca Bobby să-şi ucidă tatăl: banii, în esenţă. Aseară, când i-am auzt pe Ralph şi pe tatăl lui certându-se, nu vorbeau despre planuri de afaceri. Vorbeau despre *asta*: complotul lor de a-l ucide pe Reginald şi de a-i înscena totul lui Bobby. Amintiţi-vă ce l-am auzit pe Ralph spunând – s-a uitat peste broşură ca să fie sigură că nu greşeşte – „Refuz să fac asta, tată!" şi „planul ăsta al tău este ridicol şi nu va funcţiona niciodată!" şi „nu va scăpa nepedepsit!". În mod cert, Ralph nu voia ca planul să înainteze şi să fie nevoit să înfigă un cuţit în pieptul propriului tată. Începuse să aibă îndoieli, însă Reginald l-a convins să se răzgândească. Şi uitaţi!

Pip a luat ultimul indiciu pe care îl găsiseră în cutia de pizza.

— Acest bilet de la RR. Unii dintre voi au crezut că Bobby i-l trimisese lui Lizzie, plănuind să se întâlnească pe la spatele lui Ralph. Aţi putea crede că l-a scris intenţionat pentru a-şi oferi un alibi, astfel încât să poată pretinde că era cu Lizzie în momentul crimei. Dar nu Bobby a fost cel care a scris biletul. Nu el este RR-ul în cauză. *Acest* bilet – Pip l-a fluturat hotărâtă – a fost scris de Reginald Remy către fiul său, Ralph. „În seara aceasta...", a citit ea de pe hârtie. „Mi-ai promis... Nu ne merită compasiunea!" Reginald se asigura că Ralph nu avea să se răzgândească din nou. Şi dacă nu mă credeţi, uitaţi-vă la scrisul de mână! La font. Ni s-a confirmat faptul că Bobby a scris celălalt bilet semnat RR, cel lăsat bucătăresei în legătură cu tortul de morcovi. Cercetaţi-l cu atenţie: a fost tipărit cu un font care

imită scrisul de mână diferit de acesta. Pentru că biletele au fost scrise de două persoane diferite. Iar scrisul de mână de pe ultimul indiciu – l-a fluturat din nou – se potriveşte cu scrisul de pe invitaţiile noastre trimise de Reginald. Şi carnetul de cercuri. Adevărul este că Reginald a organizat întregul weekend, astfel încât să-şi orchestreze propria moarte şi să-i pună totul în cârcă fiului său, Bobby, cu ajutorul lui Ralph – care a provocat rana mortală prin înjunghiere la indicaţia tatălui său – şi al inspectorului, amândoi având propriile conturi de reglat cu Bobby. Robert „Bobby" Remy este un criminal, dar nu este criminalul *nostru*. Crima noastră a fost comisă de trei conspiratori: Ralph Remy, Reginald Remy însuşi şi inspectorul Howard Whey.

Pip a lăsat biletul să-i cadă din mână şi l-a urmărit alunecând încet spre masă, în timp ce-şi trăgea răsuflarea. Indiciul a aterizat chiar în faţa lui Zach, ca o săgeată. Acesta a înghiţit în sec.

Connor a fost primul care a vorbit.

— Uau! a exclamat el, bătând din palme şi holbându-se la ea, cu gura căscată. Pur şi simplu... uau!

— La naiba, te pricepi de minune la asta! a râs Cara, eliberând pentru prima oară un suspin autentic.

În cele din urmă, Jamie s-a mişcat, aruncând o privire în jos, la broşura principală, deschisă la prima pagină.

—Ai... ai greşit!

Trompetele mai că au ţipat.

— Poftim?

Pip s-a uitat nedumerită la el.

— Cum adică *am greşit*?

— Nu acesta-i răspunsul, i-a spus Jamie, citind din nou informaţiile de pe pagină. Nu asta s-a întâmplat. Bobby e de vină. Bobby e criminalul.

— Aleluia! a ţipat Ant, făcând-o pe Pip să tresară.

S-a ridicat în picioare şi şi-a săltat braţele deasupra capului în semn de victorie.

— Eu sunt criminalul, fraierilor!

— Nu...! a început Pip, forţând cuvântul să-i iasă printre buze şi simţind cum o gheară invizibilă o strânge tot mai tare de gât. Dar... nu se poate!

— Asta scrie în broşură, a zis Jamie, cu sprâncenele unite într-o încruntătură deasupra ochilor. Scrie că Bobby l-a ucis pe Reginald. Într-adevăr, ai dreptate, Bobby chiar şi-a omorât anul trecut mama, fiindcă a descoperit că nu renunţase la jocurile de noroc. Şi era îngrijorat că tatăl lui l-ar dezmoşteni dacă ar şti. În acest weekend a aflat despre testamentul din care fusese scos, aşa că şi-a ucis tatăl şi a distrus noul document, ca să-şi primească în continuare moştenirea uriaşă. Cât despre acel bilet semnat RR găsit în cutia de pizza, aşa cum ai spus şi tu, Bobby l-a scris pentru a face să pară că avea un alibi, că era cu Lizzie în momentul crimei. A fost premeditată treaba.

— Nu! a repetat Pip, acum iritată. Nu, asta nu poate fi soluţia! Totul e prea evident. E prea uşor. Nici măcar n-are sens!

— Cred că te ucide, a chicotit Ant, să ştii că ai comis o greşeală de proporţii epice! La naiba, mi-aş fi dorit să te filmăm!

— Nu, n-am comis nicio greşeală! a ripostat Pip, simţind cum un val de furie îi urcă pe gât şi-i înroşeşte faţa. În acest caz, explicaţi scrisul de mână! Cum pot fi ambele bilete semnate RR scrise de Bobby, dacă diferă scrisurile de mână?

— Ăăă...

Jamie a răsfoit paginile înainte şi înapoi.

— Ăăă, nu, nu ştiu! a răspuns el. Nu scrie nimic despre asta aici.

— Şi atunci, cum rămâne cu indiciul secret? Că Reginald ştia că moare de cancer? Cum se potriveşte acest amănunt în toată teoria asta conform căreia Bobby este criminalul?

— Ăăă...

Jamie şi-a trecut degetul în josul paginii, urmărind în grabă rândurile.

— În broşura principală scrie că a aflat de diagnosticul tatălui său şi, ca atare, ştia că Reginald va întocmi, mai mult ca sigur, un nou testament în curând. Aşa că a trebuit să acționeze rapid pentru a se asigura că-şi primeşte moştenirea.

— Atunci cine l-a plătit pe doctor? Şi cum rămâne cu tine? a insistat Pip, cu mâinile încleştate în pumni pe lângă corp şi unghiile înfipte în palme, desenând linii adânci. Cum explică jocul prezența inspectorului aici, dacă nu a fost implicat de la bun început în complotul crimei? Barca părăseşte peninsula o singură dată pe zi, la ora 12.00. Nu poți fi aici decât dacă ai ştiut despre crimă în prealabil!

Jamie s-a întristat şi s-a uitat din nou peste pagini.

— Mda, eu, ăăă, nu ştiu ce să-ți spun, Pip. Scuze! Nu explică nimic din toate astea aici. Doar că Bobby e criminalul.

—Asta-i o tâmpenie! a răbufnit ea.

— Gata, gata!

Cara i-a prins capetele şalului cu pene şi a tras-o înapoi pe scaun.

— Totuşi, nu mai contează, e doar un joc!

— Dar e greşit! a spus Pip, iar spiritul de luptă a părăsit-o aproape complet, protestele estompându-se odată cu semnele sub formă de semilună din palme. E prea uşor ca Bobby să fie ucigaşul! E prea uşor! Şi sunt prea multe lucruri care nu au sens, a adăugat ea, mai mult pentru sine decât pentru ceilalți.

De ce se implicase atât de mult în joc? Nici măcar nu era real.

— Păi, nu-i aşa de grav, a fost mai mult pentru distracție, a spus Cara, strângând-o de mână. În plus, am ghicit, deci sunt cea mai tare!

— Da, iar tot jocul a fost foarte bun, a zis Connor, cu un strop de veselie strecurat în voce, pentru a compensa. Mult mai interactiv decât am crezut că va fi. Mersi pentru pregătiri, implicare şi găzduire, Jamie!

— Aşa-i, mersi, Jamie! a spus Cara, iar Pip a repetat cuvintele imediat după ea.

— Plăcerea a fost de partea mea! a zis el, scoțându-şi cascheta de polițist pentru a face o plecăciune. Inspectorul Whey îşi depune insigna.

Şi fusese bine, până la sfârşitul dezamăgitor. Dincolo de această casă, întreaga lume dispăruse; într-un fel, rămăseseră doar ea, mintea ei şi o problemă de rezolvat. Exact aşa cum îi plăcea. Exact când se simțea cel mai mult ca ea însăşi.

Dar greşise!

Pip ura să greşească!

Şi-a trecut degetul mare peste broşura închisă, de-a lungul logoului din partea de jos. Cu o mişcare rapidă şi bruscă, a făcut o ruptură în pagină, micul ei gest de răzbunare, despărțind cuvintele *Kill Joy*.

Capitolul 12

— Deci, cum a fost? i-a întrebat Elliot Ward de pe scaunul şoferului.

Domnul Ward îndeplinea mai multe roluri în viaţa lui Pip: era tatăl Carei şi profesorul ei de istorie. De fapt, era profesorul ei preferat, dar el nu trebuia să afle asta! Petrecea atât de mult timp în casa familiei Ward, încât probabil ajunsese să o considere o fiică bonus. Avea acolo până şi o cană pe care scria *Pip*.

— Foarte distractiv! a răspuns Cara, de pe locul din faţă. Pip e bosumflată pentru că nu a ghicit.

— Of, Pip! În cazul ăsta, probabil că-i ceva în neregulă cu jocul, nu? a tachinat-o domnul Ward, uitându-se repede înapoi pentru a le oferi un zâmbet ei şi lui Zach, care stăteau pe bancheta din spate.

— O, Doamne, nu-i da apă la moară! a spus Cara, lingându-şi degetul pentru a începe să-şi şteargă ridurile.

— Oricum am preferat teoria ta, i-a pus Zach din celălalt capăt al banchetei întunecate.

Pip i-a zâmbit cu gura închisă. Ce-i drept, nu-l putea învinovăţi pentru că nu era criminalul, iar scenariştii de la Jocurile Kill Joy erau nişte scriitori înfiorător de mediocri. Auzi la ei, Bobby Remy în rolul ucigaşului! a pufnit ea. Soluţia lor fusese mult prea bătătoare la ochi. Bine, bine, poate că încă nu-i trecuse supărarea.

— Aşadar, aţi terminat cu toate examenele, a spus Elliot, intrând cu maşina pe strada principală. Sunteţi încântaţi că v-aţi redobândit libertatea?

— Oh, da! a zis Zach. Mă aşteaptă o grămadă de jocuri pe PlayStation.

— Să mori tu, Sherlock! a fost contribuţia Carei. Deşi Pip nu este încântată. Te gândeşti deja la CPE-ul tău, nu-i aşa?

— Fără odihnă pentru cei răi, a glumit ea.

— Ţi-ai ales deja tema, Pip? a întrebat-o Elliot.

— Nu încă, i-a răspuns ea. Dar o voi face. Curând.

Se apropiau de sensul giratoriu, indicatorul intermitent semnalând stânga pentru a intra pe strada unde locuiau Pip şi Zach.

Maşina s-a zguduit brusc.

Pip şi Zach aproape că au sărit de pe banchetă, dar au fost opriți de centurile de siguranță, în timp ce vehiculul s-a oprit.

— Tată? a rostit Cara puțin îngrijorată, uitându-se pieziş la el.

Era concentrat asupra unui punct aflat deasupra ei, în afara ferestrei.

— Da, mda!

Domnul Ward a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, copii, pur şi simplu am crezut că am văzut... pe cineva. Am fost distras. Îmi pare foarte rău!

A întors cheia în contact, repornind maşina.

— Poate că trebuie să vin la unele dintre lecțiile tale de condus, Cara, a râs el, iar maşina a luat-o din loc.

Pip s-a întors spre fereastră, străduindu-se să distingă strada întunecată. Domnul Ward *chiar* văzuse pe cineva; de fapt, cineva trecea chiar acum pe lângă maşină. O altă umbră, nimic mai mult, până când a păşit sub strălucirea portocalie a unui felinar stradal.

Şi, pentru o fracțiune de secundă, Pip a zărit ceea ce trebuie să-l fi distras pe domnul Ward. Chipul lui. Chipul pe care-l recunoştea din toate reportajele despre caz, din propriile amintiri din ce în ce mai estompate. Sal Singh. Doar că nu putea fi el; era mort! Mort de cinci ani.

Era fratele său mai mic, Ravi Singh. Semănau atât de mult din unghiul potrivit! Pip nu-l cunoştea pe Ravi, dar, asemenea tuturor din Little Kilton, ştia de el.

Probabil că-i era cumplit de greu să trăiască în acest orăşel, care era încă atât de obsedat de crima petrecută aici.

Oamenii nu puteau scăpa de amintire, indiferent câți ani treceau; orășelul și acele morți veneau mereu la pachet, imposibil de separat. Cazul Andie Bell. Ucisă de iubitul ei. Sal Singh. Nu avusese loc niciun proces, dar asta era povestea, ceea ce toată lumea credea. Totul era clar, bine pus la punct, rezolvat. E iubitul, este întotdeauna iubitul, ar spune oamenii. Atât de clar și atât de... atât de ușor! Pip și-a mijit ochii. Poate prea ușor.

S-a întors cât i-a permis gâtul, privindu-l pe Ravi în timp ce se îndepărta. El a grăbit pasul, iar mașina a mers mai departe, despărțindu-i.

Apoi a dispărut, o umbră revendicată de noapte.

Dar altceva a rămas în urmă.

— De fapt, a zis Pip, cred că știu ce temă voi alege pentru proiect!

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

ISBN: 978-606-9740-16-3